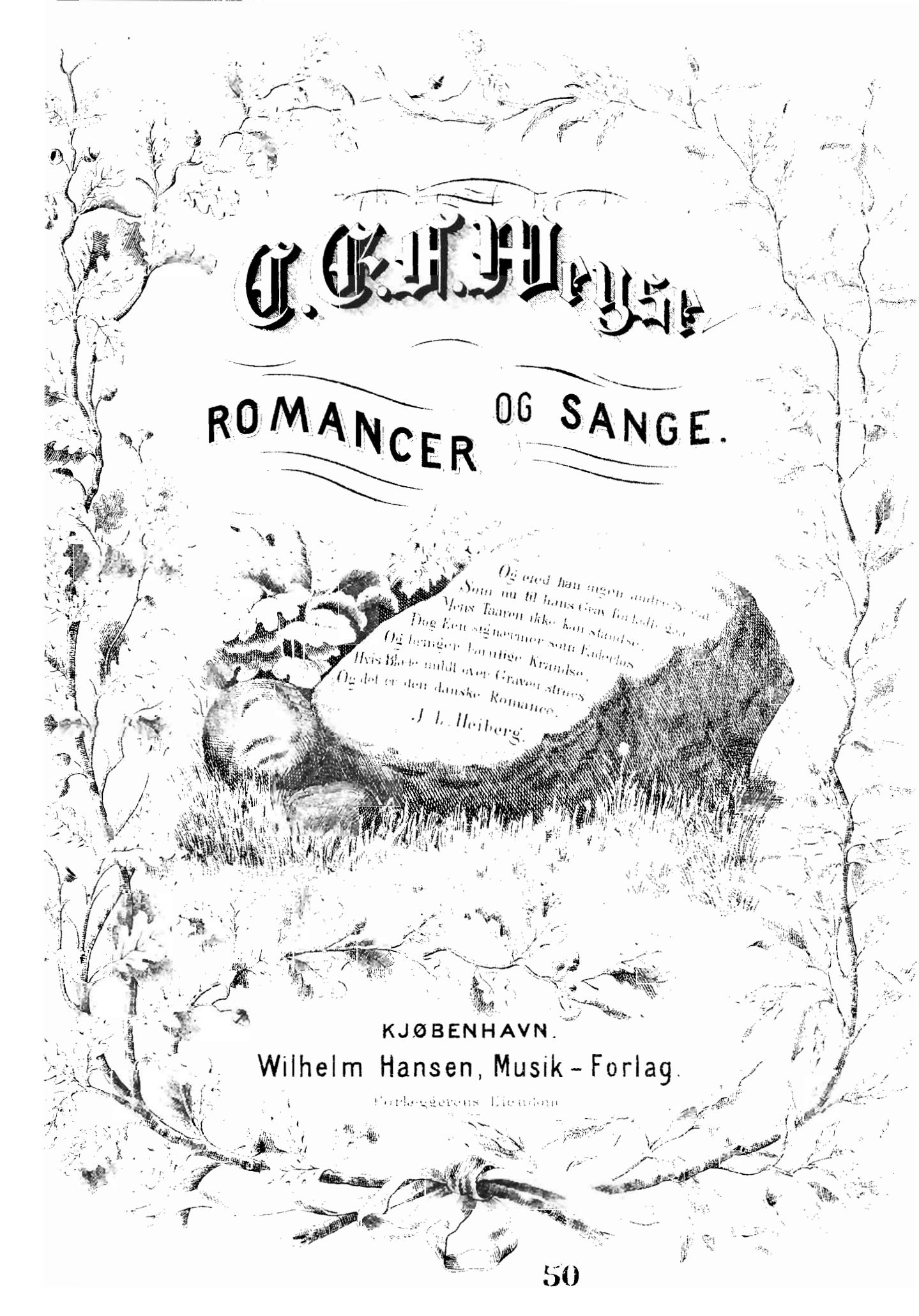

G. G. H. Meyer

ROMANCER OG SANGE.

Og oied han ingen andre Sønd
Som nu til hans Grav fortælle den
Vens Taaren ikke kan standse,
Dog Een stignormer som Faderløs
Og længer færdige Krandse,
Hvis Blod mildt over Graven strøes
Og det er den danske Romance.
J. L. Heiberg.

KJØBENHAVN.

Wilhelm Hansen, Musik - Forlag.

Forlæggerens Liendom

Romance af „Sovedrikken“

Andantino.

I. *dolce*

(Orig. Es Dur)

De kla - re Bol - ger rul - led mod dunk - le Af - ten - lund, det
Da lød hans hul - de Stem - me, han nævn - te ømt mit Navn. O!

var saa tyst i Da - len, hoit fløi - ted Nat - ter - ga - len; dens
sang han, lad din Læ - be til min med Ild sig klæ - be, og

re - ne To - ner lul - led mig ind i Søv - nens Blund. Da
lad os al - ting glem - me, sødt klyn - get Favn mod Favn! Da

H

drøm - te jeg at sku - e for mig en Yng - ling staae; hans
sank jeg glad og ban - ge med Skjæl - ven til hans Bryst; os

cresc. *mf*

bru - ne Lok - ker bøl - ged, hans Aa - syn ei de døl - ged, i
fris - ke Løv om - snoe - de, Vi o - ler rundt os groe - de, og

p *p*

So - lens Ro - sen - lu - e han mon - ne Ly - ren slaae.
Phi - lo - me - les San - ge gjen - tog vor stum - me Lyst. A. Ochleenschläger.

mf *p*

Ariette af „Sovedrikken“

Allegretto.

2. *f* *p*

(Orig. G Dur)

1. A - mor! Bac - chus!
2. A - mor! Vaa - rens
3. A - mor! i din

kom - mer ned, sø - de, el - ske - li - ge Dren - ge!
bed - ste Lyst! mel - lem Ro - ser - ne du le - ger.
run - de Arm, til vor Mund sig Dru - en klæ - bel

dolce

mel - lem Vaa - rens Blom - ster - bed vin - ker E - der her de gyld - ne Stren -
Mun - tre Bac - chus! kom og kryst Dru - en i det ro - senkrand - ste Bæ -
Blik mod Blik og Barm mod Barm Læ - be tryk - ket sødt med Ild til Læ -

mf p

ge, de gyld - - - ne Stren - ge.
ger, det ro - - senkrandste Bæ - ger.
be, med Ild til Læ - bel A. Oehlenschläger.

mf p f

Romance af „Sovedrikken.“

5

Andantino quasi Allegretto.

3. *dolce*

(Orig. A. Dur)

1. Skjøn Jom - fru! luk dit Vin - due op, her er din Hjer - tens
 2. Skjøn Jom - fru! ræk mig din Lil - li - e - haand, har du mig reent for -
 3. Skjøn Jom - fru! ræk mig din Pur - pur - mund, jeg var saa æng - stelig

kjær! Bleg Maa - nen stand - er paa Him - lens Blaa, mildt Nat - ter - ga - le - ne
 lad? Ak, fra den Tid jeg sku - ed dig, bort svinder al Ro og ai
 nys. Jeg blus - ser og højt mit Hjer - te slaaer. Du, som har saa - ret, o

Tril - ler slaae. Skjøn Jom - fru luk dit Vin - due op! din Hjer - tenskjær er
 Søvn for mig. Skjøn Jom - fru ræk mig din Lil - li - e - haand, o lad mig faae den
 læg mit Saar! Skjøn Jom - fru ræk mig din Pur - pur - mund, giv mig et Ro - sen -

cre - scen - do *mf p*

her.
 fat!
 kys. A. Oehlenschläger.

cresc. *f* *p*

Romance af „Sovedrikken“

Andantino.

4. *p*

1. Det blan-ke Sværd paa Væg - gen hang, ung Inger for Sværdet stod; tolv
 2. Hun Sværdet greb og stirrende stod i Maanens ble-ge Skin; og

(Orig. f moll)

Slag i Bor - gens Klok-ke klang, da dryp - ped Sværdet med Blod. Og drypper med Blod det
 som nu Taarer faldt i dets Blod, klang Sukket i Nat - tens Vind. Da brast om Armen det

mf

blan-ke Sværd, og far-ves dets Tun - ge rød, da ti - mes ung E-rik i far - lig Færd, og
 rø - de Guld og faldt til Jorden i - tu. Ak, kal - der du mig til Gravens Muld? thi

er vel saa - ret og død! Af Angest mit Hjer-te be-spæn-des.
 der er du vis - se-lig nu! Af Angest mit Hjer-te be-spæn-des. A. Oehlenschläger.

Ariette af „Sovedrikken.“

7

Andante.

5. *fz* *p* *pf* *f* *p* *f*

(Orig. d moll)

For Demmit Hjer-te bru-ser, jeg el - sker Dem ind - til min Død.
 Troe mig, jeg vist kre - pe - rer, i - fald jeg ik - ke æg - ter Dem;
 Blandt al den Mad, De mig gi - ver, er De den al - ler - bed - ste Ret.

p *f* *p* *pf*

Hver Dag jeg om Dem snu - ser som Kat-ten om den var-me Grød.
 De har saa søde Ma - ne - rer, De er saa grumme an - ge - nem.
 Før De min Ma - ge bli - ver jeg bli-ver ik - ke rig - tig mæt.

A. Oehlenschläger.

p *pf* *p*

fz *p* *pf* *f* *p* *f*

Ariette af „Sovedrikken“

Allegretto.

6.

*dolce**pf*

Orig. G Dur

1. Op! munter til Arbejd! alt

2. Op! munter til Arbejd! saa

*cresc.**f**p*So-len opstaaer,
by-der os Pligt.alt Du-er- ne kur-re, alt Vagtler- ne slaar!
Hvor-til har vi Hænder, und- ta- gen til Sligt?*f*hoit Lær-ken alt hæ-ver de dir- ren-de To-ner, Smaa-
Lad Fug-le-ne syn-ge, de kan jo ei an-det, de*p*fug- le-ne synge i Skove-nes Kroner: thi munter til Arbejd!
el- lers vist gjerne og gav-ne-de Landet: thi munter til Arbejd!op!
op!*mf**p*

mun-ter til Ar-beid! alt So-len op-staaer, alt
mun-ter til Ar-beid! saa by-der os. Pligt. Hvor.

f *p*

Du-er-ne kur-re, alt Vagt-ler-ne slaaer! højt Lærken alt hæ-ver de dir-ren-de To-ner, Smaa-
til har vi Hænder, und-ta-gen til Sligt? lad Fug-le-ne synge, de kan jo ei an-det, de

fug-le-ne synge i Sko-ve-nes Kroner: thi mun-ter til Ar-beid! op!
el-lers vist gjerne og gav-ne-de Landet: thi mun-ter til Ar-beid! op!

pf *p* *f*

mun-ter til Ar-beid! alt So-len op-staaer!
mun-ter til Ar-beid! saa by-der os. Pligt! A. Oehlenschläger.

p

pf *cresc.* *f*

Arie af „Sovedrikken“

Allegretto vivace.

7. 1. Ei

p

(Orig. C Dur)

Manden al - le - ne for al - le Ting staaer; nei Ko - nen maa de - le og let - te hans Kaar.

f

Ja Ko - nen maa de - le og let - te hans Kaar.

p *f* *dim.*

Hist Hju - let i Møllen, her Hju - let i Rokken, i

mf *f* *dim.* *p*

ud - tømte Kjøk-ken er Smalhans kun Kokken, i ud - tømte Kjøk-ken er Smalhans kun

cresc. *mf*

Kokken. Og Flidmaa der til, hvis det ret skalfor-

p

slaae, hvis al - le Vandmøl - ler-ne rig - tig skal gaee. Dog fleer har det værre! vier

cresc.

flink ved din Rok! saa hjæl - per vor Her - re dig san - de- lig nok

mf *p*

Vær flink ved din Rok! vær flink ved din Rok! saa hjælpervor

Her - re dig san - de - lig nok, saa hjælpervor Her - re dig san - de - lig nok.

Ei Man - den al -

le - ne for al - le Ting staaer; nei Konenmaa

hjæl-pe og let-te hans Kaar. Hist Hju - let i

mf

Møl-len, her Hju-let i Rok-ken; i ud-tømte

p

Kjøkken er Smalhans kun Kokken! i ud-tøm-te Kjøkken er Smalhans kun Kokken!

Og Flid maa der til, hvis det ret skal for-slaae, hvis al-le Vand-

møl-ler-ne rig-tig skal gaae. Dog fleer har det værre! vær flink ved din Rok! saa hjælp vor

Her-re dig san-de-lig nok. Vær flink ved din Rok!

dol.

vær flink ved din Rok! saa hjælper vor Her-re dig san-de-lig nok, saa hjælp vor

cresc. *mf* *f*

Her-re dig san-de-lig nok. A. Oehlenschläger.

Romance af „Sovedrikken.“

15

Allegretto.

8.

(Orig. F Dur)

1. Knap Klok-ken slog det tolv - te Slag, før
2. Da Dø - ren u - den Lyd op-sprang, til -

The first system of the musical score. It features a vocal line in treble clef and a piano accompaniment in bass clef. The key signature has one flat (B-flat) and the time signature is common time (C). The tempo is marked 'Allegretto.' The piano part begins with a series of chords in the right hand and single notes in the left hand. The vocal line enters with a melody. The system ends with a double bar line.

jeg en sel - som Stem - me hør - te, der lød et sag - te Tor - den bragdet under
ba - ge foer de luk - te Laa - se. Der traad - te ind en Geist saa langbadomen

CRSC.

The second system of the musical score. It continues the vocal and piano parts from the first system. The piano part features a more active accompaniment with chords and moving lines in both hands. The system ends with a double bar line.

Jor - den dybt sig rør - te. Væg - ge - ne dir - red,
Prisud af min Daa - 'se. Blo - det da bruste,

f p fp p

The third system of the musical score. It continues the vocal and piano parts. The piano part features triplets in both hands. The system ends with a double bar line.

Ru - der - ne klirred', Men
Gei - sten da snuste, men

pf p f

The fourth system of the musical score. It continues the vocal and piano parts. The piano part features triplets and a crescendo. The system ends with a double bar line.

jeg sad ro - lig i min Seng i skum - le Mid - nat - stund, trak
jeg sad midt i Sen - gen rank, i skum - le Mid - nat - stund, og

p *mf*

Kaar - den ud af sit Ge - hæng, og tænk - te: kom du kun!
gav mig til at træk - ke blæk, og tænk - te: kom din Hund!

p *cresc.* *f* *p*

pf *mf* *f*

3 Da vink - te mig den Geist saa sort, mit Mod jeg der - ved

p

ei for - li - ste Jeg fulg - te ham saa fort saa fort, ind - til jeg stand - set ved en

cresc.

Kis - te. Nøg - len strax fandtes,

Gei - sten forsvandtes; jeg

skynd-te mig i fuld Ga - lop, af Glæ - de høit jeg sprang; jeg

luk - ker lang - somt Laa - get op og fin-der— tænk engang! A. Oehlenschläger.

Arie af „Ludlams Hule.“

Andante con moto.

1 Han gik til LudlamsHu - le i
gik den tap-pre Pe - ter med
fandtham næ-ste Mor- geni

9.

The first system of the musical score is for piano. It features a vocal line in treble clef and a piano accompaniment in bass clef. The key signature has two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is 2/4. The tempo is marked 'Andante con moto.' The piano part begins with a series of chords and moving lines, marked with dynamics *p*, *cresc.*, *f*, *p*, *cresc.*, and *mf*. The vocal line enters with the lyrics '1 Han gik til LudlamsHu - le i'.

The second system continues the musical score. The vocal line has the lyrics 'mør-ke Mi-die-nat, mens Maanen hist, den gu - le, saae gennem Busk og Krat. Laan Bol-len paasin Bag; der stødtes i Trompe - ter, det var hans Bryllups - dag Der Sen-gen ganske død. Dig her at skildre Sor - gen, Na - tu - ren mig for - bød. Man'. The piano accompaniment continues with dynamics *p*, *ten.*, *pf*, *p*, and *ten.*.

The third system continues the musical score. The vocal line has the lyrics 'mig en Kob-ber - bol - le, sang han i Hu - lens Grund, en tin-net Kas-se - rol - le til var stor Lyst og Gam - men, han gik med Bruden seent; de slumre-de til - sam - men, han bragte den til - ba - ge, der staaerden, hvordan stod! hun vil den ik - ke ta - ge, den'. The piano accompaniment continues with dynamics *cresc.*, *pf*, *p*, *pf*, and *p*.

The fourth system concludes the musical score. The vocal line has the lyrics 'næ - ste Mid-nat - stund. glem-te Lud-lam reent. er be - talt med Blød. A. Oehenschläger.' The piano accompaniment continues with dynamics *f* and *p*. The system ends with a double bar line. To the right of the system, the numbers '2. Hjem' and '3. Man' are written.

Romance af „Ludlams Hule“

19

Larghetto.

10.

Jeg var en Knøs med ær - ligt

Blod, jeg gik i Stri - den hvor den før - tes, naar Hor - net lød, naar

Trom - men rør - tes, da kjæk jeg ved Standar - - ten stod. Jegskifted

om min ras - ke Stand og blev en kjer - lig Æg - te -

mand; en dej - lig ung og dy - dig Pi - ge mig

skjenkede sit Hjer - tes Tro.

Mit Hjer - te hav - de in - gen

Ro, og Lyk - ken saaes fra mig at vi - ge, i

pf *p*

Lyk - kens vildt forvov - ne Hjul min høi - re Haand var vant at

gri - be; den taug den fræk - ke Kri - gens Pi - be, da søg - te

poco cresc. *mf* *p*

jeg til skum - le Skjul. Ploug - jer - net gik for

cresc. *p*

lang - somt mig, mig Mar - ken kje - ded ved sin Tør - ke, da

lok - ked mig det lum - ske Mør - ke, og Hel - ve - de for - før - te mig.

poco cresc. *mf* *v* *mf* *pf* *f* *p*

Møn En - gel medde Søl - ver - vin - ger, du

has - tig min For - løs - ning brin - ger? A. Oehlenschläger.

poco cresc.

Cavatine af „Ludlams Hule“

Adagio.

11. *p*
(Orig. A Dur)

Moer Lud - lam i den

mør - ke Kjæl - der, hvor Kil - den dybt i Grun - den væl - der, jeg

be - der om et jevn - godt Sværd, som træf - fer vist i

poco cresc. *mf* *poco cresc.*

Hel - te - færd. Naar

f *p*

Skot - lands Mænd med Sei - er dra - ge, saa kom - mer og - saa

poco cresc. *mf*

jeg til - ba - ge. Og der - som Lyk - ken det har skaant, saa

poco cresc. *mf* *p*

brin - ger jeg, hvad jeg har laant. A. Oehlenschläger.

Romance af „Ludlams Hule“

Allegro moderato.

1.2. *p* *cresc.* *mf*
(Orig. f moll)

Andantino.

Der er en Øe i

Li - vet, dens ret - te Navn er El - skovs Øe, af stei - le Fjeld om-gi - vet, midt

i den bit - tre Sø. En - hver, som hø - rer Ø - ens Fryd, sig

øns - ker derhen og i - ler derhen, men ven - der snart til - ba - ge med

pf dim.

rev - ne Seil i - gjen.

p

Men er man først der - op - pe, har

o - ver_vun - det Fjel - dets lis, da bag de gol - de Top - pe grønt

smi - ler Pa - ra - diis. Der fin - der hver en Bei - ler god i

kjø - li - ge Lund sin kjær - li - ge Mø, og Maa - nens ful - de

Lu - e be - straa - ler Glæ - dens Øe.

Dog

i den skøn - ne Ha - ve ved Flo - den er en

Kir - ke - gaard; saa man - ge sjunk - ne Gra - ve med

sor - te Kors der staaer. O sa - lig Den, som

hvi - - ler der; han bleg - ne - de med sin

Hjer - tens - tro. Sig E - - vig grønt og

cresc.

Ro - - ser om de - - res Gra - ve

fp *dim.* *p*

snoe. A. Oehlenschläger.

dolce

Romance af „Ludlams Hule.“

Poco Allegretto

13. *p*

(Orig. A Dur)

The piano introduction is in 6/8 time, marked 'p' (piano). It consists of two staves. The right hand plays a series of chords and single notes, while the left hand plays a simple bass line. The key signature has one flat (B-flat).

1. Tom-me - li - den var sig en Mand saa spæd, i
 2. Tom-me - li - den sid - der i Tom - mel - tot, der
 3. Der var stor Frygt o - ver al den Gaard, af
 4. Og hvo som ud - dra - ger den hu - læ Tand, skal
 5. Der var stor Fryd o - ver al den Gaard Tom-me -

The vocal melody is in 6/8 time. The piano accompaniment consists of chords in the right hand and a simple bass line in the left hand.

1. Fin - ger - bøl's Har - nisk var han klæd. Hans Hjel'm var hvæl - vet og
 2. mø - rer han sig saa jevnt og godt Tom-me - li - der dra - ger paa
 3. Tand - værk leed den konge - lig Maard. Svan - hvi - de sig hav - de saa
 4. vor - de Drot i det hal - ve Land! Tom-me - li - den sprang ind med
 5. li - den æg - ted den ve - ne Maard. Prind - ses - sen ham pyn - ted med

The vocal melody continues in 6/8 time. The piano accompaniment includes a *pf* (pianissimo) section towards the end of the system.

1. hvid og reen, det var en ud-hu-let Kir-se-bærsteen, en
 2. E-ven-tyr, han vog en Flu-e, det fryg-te-lig' Dyr! Tomme-
 3. li-den en Mund, den var et Kir-se-bær, rød og rund. De
 4. Hjelm og Stang, hun mærked i Mun-den det knap en-gang. Af
 5. Sin-dals-baand, hun bar ham til Kir-ken paa hvi-den Haand, for

pf

1. Knap-pe-naal var hans Land-se-stang, selv var han ik-kun en
 2. li-den dra-ger i frem-me-de Land, han svømmed sig o-ver en
 3. Læ-ger kom-me med skar-pen Tang den Kir-se-bær-mund var dem
 4. Sad-len haa ka-sted den fræk-ke Gjest; hun mær-ked nep-pe det
 5. ag-te skal man just ei de Smaae, tidt naae de, hvor ei de

p

1. Tom-me lang.
 2. Mel-ke-spand.
 3. alt-for trang.
 4. Land-se-fæst. A. Oehlenschläger.
 5. Sto-re kan naae!

pf

p

Sang af „Ludlams Hule.“

Poco Allegretto.

14.

1. Pi - ben ly - der, Trom - men skral - der, nu af - sted til mun - ter
 2. Bange Sorg og Frygt for Dø - den, svin - der ved Kar - to - vens
 3. Feighed ved den la - ve Hyt - te æng - ster med sit Hun - de -
 4. Stærke Lø - ver ei for - sa - ge naaer end Ti - gre paa dem
 5. Lad i Dorsk - hed Bon - de - man - den tør - ske Kor - net paa sin

1. Dyst! kort kun er den ra - ske Al - der, skynd dig,
 2. Larm. Blus - sen - de som Mor - gen - rø - den, staaer Sol -
 3. hjæf. Rask For - an - dring! dag - ligt Byt - te! Staae bag
 4. sprang. Hel - ten bør i Dy - sten dra - ge, den, som
 5. Lo; selv med selv - graa Haar i Pan - den hyl - der

1. Lands-mand, før Du fal - der, lev dit Liv med dob - belt
 2. da - ten, spot - ter Dø - den! mø - der Fa - ren med sin
 3. Bu - sken, grøn - ne Skyt - tel! lad din Rif - fel, sigt og
 4. Mag - ten har, skal ta - ge, det er i Na - tu - rens
 5. jeg Sol - da - ter - stan - den, og i Tel - tet vil jeg

mf p

1. Lyst, lev dit Liv med dob - belt Lyst
 2. Barm, mø - der Fa - ren med sin Barm.
 3. træf! lad din Rif - fel sigt og træf!
 4. Gang, det er i Na - tu - rens Gang.
 5. boe, og i Tel - tet vil jeg boe.

f

A. Oehlenschläger.

mf f

Sang af „Ludlams Hule“

Andante con moto.

15.

1. Vil du væ - re stærk og fri,
 2. Kort kun er den grøn - ne Vaar,
 3. Lær af Ro - sen i sin Lund
 4. Fal - mer hen den skjøn - ne Mø,

f *p* *pf*

præs de rø - de Dru - er! vil Du staae For - tu - na bi, nærdin Ungdoms Lu - er!
 Li - vets Ti - mer i - le; snart den hvi - de Vin - ter spaaer om den lan - ge Hvile.
 pur - pur - varm at fry - de! lær i Kam - pens ra - ske Stund Fjendens Land - se - bryde!
 som Du ny - lig kys - te; skal Du ei paa Verdens Øe, længer dig for - ly - ste;

p *p* *pf* *p*

Fro til Kam - pen i - le vi - da, naar Fa - ren tru - er, hil - se paa vor
 Men selv un - der sølvgraae Haar rød kan Kin - den smi - le, og hvor Bæ - chi
 In - gen Plet paa Jordens Rund reent er u - den Ly - de; den er lyk - ke
 Blomsten vis - ner, Kjød er Hø, Hø - et maa man hø - ste; een - gang skal vi

cresc. *pf* *p* *cresc.*

Blomster - sti Jomfru - er og Fru - er.
 Bæ - ger staaer, træffer Amors Pi - le.
 lig, som kun ret forstaaer at ny - de.
 al - le døe. Lad saa det dig trøste!

pf *p* *f*

A. Oehlenschläger.

Allegretto.

16.

(Orig. E Dur)

1. Her sad de gamle Fæ - dre ved
2. Det kunstig skaarne Bæ - ger med
3. Hvor er den gamle Væl - de? mon
4. Mon jeg vel sør - ge skul - de, for

bre - den Bord, for Da - gens Fæst at hæ - dre med Gam - mens ord. I
 Dru - e - saft, som Hjer - tet ve - der kvæ - ger, gav dob - belt Kraft. Høit
 Kraf - ten døer? end staa - de stær - ke Fjel - de saa høit som før. Men
 her var skjønt? snart svin - der Vin - tens Kul - de for Vaa - rens Grønt. Hvi

Staa, som hal - ve Gu - der, med Blus paa Kind; fra far - ve - brændte Ru - der flød
 for de hul - de Ko - ner de Skjal - de sang, og mel - lem Har - pens To - ner lød
 læn - ge sank i Da - len de vis - ne Løv; nu sør - ger Rid - der - sa - len, be -
 klyn - ke blandt de Do - de i Gra - vens Læ, naar ny - e Frug - ter glø - de paa

So - lens Skin.
 Bæ - grets Klang.
 dækt med Støv. A. Oehlenschläger.
 Li - vets Træ.

Borgvægterens Sang af „Macbeth.“

Andante.

17. *p*

1. Den mør - ke
2. Priis væ - re

Nat for - svun - den er, Sky - lær - ken slaaer i
dig, o Her - re! bragt, som holdt i Nat - tens

Mor - gen - skjær; snart So - len høit op - rin -
Ø - de Vagt med di - ne Eng - le ska -

der høit o - ver Fjel - de - tin - der.
rer, mod Nød, mod Ild og Fa - rer.

pf *p* *fp*

Den straa - ler fra det hval - te
Ak! mangt et Øi - e er vel

p

Blaa paa Kon - ge - borg, paa Tig - ger - vraa; og
lukt, som saae i Af - tes Ly - set slukt. Thi

cresc.

hvad laae skjult i Mør - kets Gjem, det klart for
fryd dig, du, hvis Øi - ne maae see op end

p

Da - gen brin - ger frem. (Efter Schiller.)
i Guds Him - le blaae!

pf cresc. p

Romance af „Axel og Valborg“

Poco Allegretto.

18. *p*

1. Det var Rid - der Herr Aa - ge, han
 2. Det var Jom - fru El - se, hun
 3. Han klapped paa Dø - ren med Ki - ste, for
 4. „Hver - gang du dig fry - der og
 5. Alt ga - ler Ha - nen den rø - de, til
 6. Op saae Jom - fru El - se, op

1. red sig un - der Ø, fæ - sted han Jom - fru
 2. var saa sor - rig - fuld; det hør - te Rid - der Herr
 3. di - han hav - de ei Skind: „Hør du Jom - fru
 4. i din Hu er glad, da er min Ki - ste for -
 5. Gra - ven maa jeg ned, til Gra - ven skul - le al - le
 6. til de Stjer - ner smaa i Gra - ven sank den

1. El - se, hun var saa ven - en Mø, fæ - sted han Jom - fru
 2. Aa - ge dybt un - der sor - ten Muld. Op stod Rid - der Herr
 3. El - se! Kom luk din Fæ - stemand ind.“ Gjen - sva - red Jom - fru
 4. in - den med rø - de Ro - sen - blad; hver gang du er
 5. Dø - de, thi maa jeg føl - ge med. See du op til
 6. Dø - de, hun ham ei me - re saae. Hjem gik Jom - fru

1. El - se, alt med hin rø - den Guld; Maa - nedsdag der -
 2. Aa - ge, tog Ki - sten paa sin Bag, lak - ked saa til
 3. El - se: Jeg lukker ei op min Dør, før du kan Je - su Navn
 4. sor - rig - fuld og i din Hu er mod, da er min Ki - ste for -
 5. Him - len, og til de Stjer - ner smaa, da mærker du hvor
 6. El - se, hun var saa sor - rig - fuld; Maa - nedsdag der -

1. ef - ter laa nan i sor - ten Muld.
 2. hen - des Buur, sig selv til me - gen U - mag
 3. næv - ne alt som du kun - de før.
 4. in - den alt med hiint lev - ret Blod.
 5. sag - te - lig, at Nat - ten den mon gaae.
 6. ef - ter laa hun i sor - ten Muld. A. Oehlenschläger.

Cavatine af „Floribella.“

Andante.

19.

dolce

The first system of the musical score. It features a piano introduction in 6/8 time, marked 'Andante.' and 'dolce'. The piano part consists of a treble and bass staff with arpeggiated chords. The vocal part enters with the lyrics 'Kor - te Drøm - me he - le Li - vet er,'. The piano accompaniment continues with a steady eighth-note pattern in the bass and chords in the treble.

Kor - te Drøm - me he - le Li - vet er,

pf

The second system of the musical score. The vocal part continues with the lyrics 'kor - te Drøm - me hele Li - vet er. Ro - sen - sky - er see vi svømme'. The piano accompaniment features a more active treble staff with eighth-note runs and a steady bass line. The dynamic marking *p* (piano) is present.

kor - te Drøm - me hele Li - vet er. Ro - sen - sky - er see vi svømme

p

The third system of the musical score. The vocal part continues with the lyrics 'Tor - den - mul - met nær, Ro - sen - sky - er see vi svøm - me Tordenmulmet nær.'. The piano accompaniment includes dynamic markings *mf* (mezzo-forte), *dim.* (diminuendo), *p* (piano), *mf*, and *f* (forte). The piano part features a mix of eighth-note patterns and sustained chords.

Tor - den - mul - met nær, Ro - sen - sky - er see vi svøm - me Tordenmulmet nær.

mf *dim.* *p* *mf* *f*

Dybt det svæ - ver mod min Tindings Snee; snart med Dødens Røst, det hæ - ver

p *pf*

Ly - nets blan - ke Lee. Ei jeg gy - ser,

p

ei jeg gy - ser;

hist fra Sky - ens Rand mor - gen kla - re Stri - be ly - ser hen til Fredens Land;

pf *dol.*

hist fra Sky - ens Rand mor - genkla - re

p *pf* *poco cresc.*

Stri - be ly - ser hen til Fre - dens Land, til

mf *p* *cresc.* *mf*

Fre - dens Land, til Fre -

f *f* *mf*

ad libitum
dens Land. C. I. Boye.

p *pp*

Arie af „Floribella.“

43

20. *Andante.*
mf
 (Orig. Es Dur)

Fra ar - vet Borg til fjer - ne Sted mit Navn drog om saa

f *p* *poco f* *p*

vi - de, mens fro jeg sad i vun - den Fred med Lyk - ken ved min

f *p* *mf*

Si - de; men tir - red U - ven mig med Had da

f *pf* *p* *pf*

lod jeg Kam - pen tænd - de, og vin - ked frem en

f *mf* *cresc.*

staal - blank Rad af hun - dred'gjæ - ve Sven - de.

f *mf* *f* *p*

Da lok - ked Nat - ten Rans - mænd ind bag mi - ne tryg - ge

f *mf* *p*

Vol - de; min Lyk - ke sank fra høi - e Tind, med

mi - ne Kæm - per bol - de. Ait fem - - ten Vin - tres

bar - ske Slud har seet mig een - som van - ke; min Trøst var Ma - homs

stær - ke Gud, og Hæv - - nens stær - ke Tan - ke C. I. Røye.

Romance af „Floribella“

Andante.

21.

p *mf dolce*

(Orig. B Dur)

The piano introduction consists of two staves. The right hand plays a series of chords and moving lines, while the left hand provides a steady accompaniment. The tempo is marked 'Andante'.

1. Fuglen ti - er, Sko - ven hvi - ler, sa - lig er Natu - rens Fred; per - le -
2. Duggen blinker, mildt den qvæ - ger mat hen - sunkne Som - mer - blad; styr - ker

The first system of the song features a vocal melody in the treble clef and piano accompaniment in the bass clef. The key signature has one sharp (F#) and the time signature is 3/4.

smyk - ket, En - gen smi - ler bly til Nattens Kjær - lig - hed. Gjennem Græsset, mat og
tør - stigt Ro - sen - bæ - ger med sit kjølig fri - ske Bad. Ak! men in - gen Trø - stens

The second system continues the vocal melody and piano accompaniment. The piano part includes dynamic markings *mf* and *p*.

e - ne træ - der frygtsom Pi - gens Fjed, Skygger gaae bag dunkle Gre - ne, tru - e
Draa - be Af - ten - skyen sen - der mig; glem da, Hjer - te, glem at haa - be! Him - lens

The third system concludes the vocal melody and piano accompaniment. The piano part includes a dynamic marking *pf*.

hendes Kjær - lig-hed.
Draabeglem - te dig!

C. I. Boye.

Romance af „Nina.“

Andantino.

22.

p *poco cresc.* *mf*

(Orig. g moll)

1 Hvor sig Da-gen lang - samt sni - ger for be - drø - vet Kjær - lig -
2 Zul - ma, kan du see min Smer - te fra dit gla - de Pa - ra -

p *pf* *p*

hed! Lyk - ken in - gen Ti - mer veed, Sor - gen
diis? min - des du, paa jor - disk Viis, Løf - tet,

pf

hvert Mi-nut, som vi - ger. Jor - dens Skjød har in - tet
som mig gav dit Hjer - te? I min Fa - ders Ur - te -

p

Raad, haab - løst Ha - vets Bøl - ger, blaa - ne;
gaard plan - ted jeg en lil - le Ce - der

pf *p*

Hel - li - ge Pro - phet! din Maa - ne sku - er kold min tau - se
Træ - et staaer, som mi - ne E - der, o men Gart - ne - ren for -

poco cresc. *fp* *dim.* *p*

Graad.
gaaer! L. Heiberg.

poco cresc. *mf*

Arie af „Faruk“

49

Andante.

23.

(Orig. As Dur)

dolce legato

Elsk - te Fa - ruk!

hør - te du min Kla - ge, saac du Mi - ras Vee - - mods - taa - - re

rin - de; ak, da il - - te snar - lig du til - ba - ge

cresc.

mf

dim.

til din un - ge El - sker in - de. trøs - ted

hen - de, nævn - te hen - des Navn, tryk - te hen - de

i din Favn. flør te hen - des ban - ge Læ - be

si - ge: „E - - vig el - - sker Mi - ra nu sin Ven!“

Og du sva - red den forelsk - te Pi - ge med et

pf p pf p

Smiil, som in - tet Ord kan si - ge: „Fa - ruk el - - sker

dig i - gjen!“

poco cresc. mf dolce

Ak, elskte Fa - ruk! hør - te du min Kla - ge,

6

saae du Mi-ras Vee - mods-taa - re. rin - de, ak, da il - te

cresc.

snar-lig du til - ba - ge til din un-ge El - sker-in - de!

mf *dim.*

Trø - ted hen - de, nævn-te hen-des Navn, tryk - te hen - de

col 8

i din Favn. Hør - te hen - des ban - ge Læ-be

si - ge: „E - - vig el - - sker Mi - ra nu sin Ven!“

pf

Og du sva - red den forelsk - te Pi - ge med et Smil, som

in - tet Ord kan si - ge: „Fa - ruk el - - sker dig i - - gjen!“

cresc. mf p

Fa - ruk el - - sker dig i - - gjen! A Oehlenschläger.

mf p

Sang af „Arlechinos Bryllup“

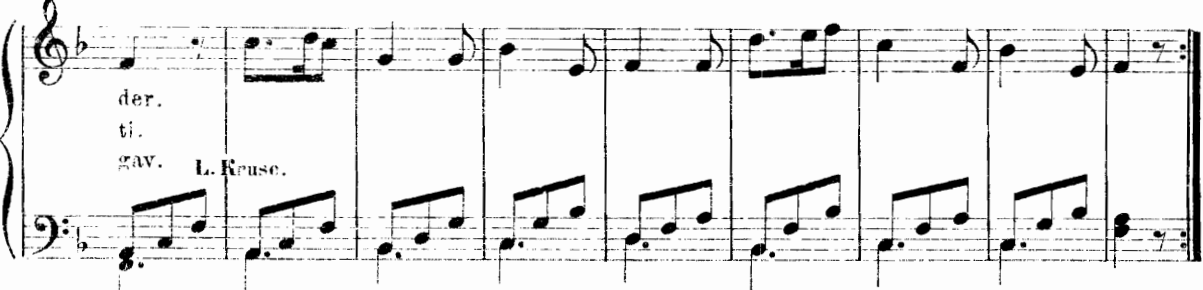
Allegretto.

24.
 1. Grum, men flyg - tig er den Smer - te, A - mors Pi - le vol - de
 2. Der - for dog, I un - ge Hjer - ter! fryg - ter ei hans vis - se
 3. Jeg, som syn - ger om hans Pi - le, har fast he - le Kog - ret
 (Orig. A Dur)

 os, trod - se de end hvert et Hjer - te, by - der det i - gjen dem
 Saar; A - mors Glæ - der, A - mors Smer - ter snar - lig fød - te, snart for
 tomt, og dog seer han mig at smi - le hen mod Re - sten li - ge

 Trods. Med sin Bu - e skjælsk i Ar - men flag - rer han let som en
 gaaer. Men har først et Hjer - te fun - det Skjæl - mens he - le Tryl - le -
 ømt. Der - for vil - lig ven - der E - der mod hver Piil, han tryk - ker

 Fjer, men naar Pi - len ram - mer Bar - men, tung som Bly den sid - der
 ri, er eet Saar ei halv for - vun - det, før i - gjen det øn - sker
 af, tro kun mig, den nye hel - bre - der hvert et Ar, den gam - le

 der.
 ti.
 gav. L. Reuse.

Vise af „Festen paa Kenilworth.“

55

Poco Allegretto.

25.

1. Bro - dre, me - get langt her - fra, o - ver sal - ten Van - de,
2. Der gaaer So - len al - drig ned stegt er hver Ka - sta - - nie,

rei - ser sig A - me - ri - ka med de gyld - ne Stran - de,
der er Al - ting Kjær - lig - hed. Kil - der - ne Cham - pag - ne.

det er der Fugl Phø - nix boer; Guld og Sølv - paa
 Gier man der sit Hjer - te hen, faaer man strax to

p

Mar - ken groer, og i Sko - vens Skyg - ge!
 tre i - gjen, og paa Mark og En - ge

cresc. *mf*

steg - te Du - er byg - ge! Hvor
 blom - strer der kun Pen - ge.

p

fry - de-ligt! Gud! hvor det er ny - de-ligt!

f

Chor.

Ska - de, at A - me - ri - ka lig - ge skal saa langt her -

The first system of the musical score. It consists of a vocal line on a single staff and a piano accompaniment on two staves. The vocal line begins with a treble clef and a key signature of one flat. The lyrics are written below the vocal staff. The piano accompaniment features a rhythmic pattern of eighth and sixteenth notes in the right hand and chords in the left hand.

fra!
H. C. Andersen.

The second system of the musical score. It continues the vocal line and piano accompaniment. The vocal line has a rest for the first measure, followed by the lyrics. The piano accompaniment continues with similar rhythmic patterns.

mf

The third system of the musical score. It continues the vocal line and piano accompaniment. The piano accompaniment includes triplets and a dynamic marking of *mf* (mezzo-forte).

cresc. *f*

The fourth system of the musical score. It continues the vocal line and piano accompaniment. The piano accompaniment includes triplets and dynamic markings of *cresc.* (crescendo) and *f* (forte).

Romance af „Festen paa Kenilworth.“

Andantino quasi Allegretto.

26. *dolce*

(Orig. g moll)

The piano introduction is in G major, 8/8 time, marked 'Andantino quasi Allegretto' and 'dolce'. It consists of four measures. The first measure has a treble clef with a G4 quarter note, an A4 quarter note, and a B4 quarter note, and a bass clef with a G2 quarter note, an A2 quarter note, and a B2 quarter note. The second measure has a treble clef with a B4 quarter note, an A4 quarter note, and a G4 quarter note, and a bass clef with a B2 quarter note, an A2 quarter note, and a G2 quarter note. The third measure has a treble clef with a B4 quarter note, an A4 quarter note, and a G4 quarter note, and a bass clef with a B2 quarter note, an A2 quarter note, and a G2 quarter note. The fourth measure has a treble clef with a B4 quarter note, an A4 quarter note, and a G4 quarter note, and a bass clef with a B2 quarter note, an A2 quarter note, and a G2 quarter note.

1. Hyr - den græs - ser si - ne Faar, Gjør det er hans Thro - ne,
 2. Kon - gens Dat - ter, stolt og fiin, staaer i Kon - ge - bor - gen;
 3. Vind og Blomst, svar, hver i - sær, kom - mer hun dog ik - ke?"

So - len Pur - pur om ham slaaer, Maa - nen er hans Kro - ne.
 Sil - ke, Guld og Her - me - lin skju - le ik - ke Sor - gen.
 Vin - den hvi - sker: „Hun er nær!“ Blom - ster - ne de nik - ke.

Hvad mon vel han tæn - ker paa? len - ge taus han
 Tan - ken, som en Fugl saa let, fly - ver, bli - ver
 Skjult en Sti fra Slot - tet gaaer, Fug - len hoit bag

stod og saae frem i Af - ten - stun - den
 al - drig træt, syn - ger: „Jeg har fun - den!“ 1-3. Hjer - tet veed,
 Krat - tet slaar: „Han har hen - de fun - den!“

Chor.

Kjær - lig - hed er det fag - re - ste Træ i Lun - den. Hjer - tet veed,

mf $\rightarrow$ *p*

Kjær - lig - hed er det fag - re - ste Træ i Lun - den. H. C. Andersen.

dolce

Sang af „Aladdin.“

Moderato.

27. *dolce*

1. Alt op - reist Maa - nen staaer bag sor - te Sko - ve; høit
 2. Midt i den fri - ske Skov een Blomst kun vis - ner; snart
 3. O Nat! snart vil maa-skee din hul - de Maa - ne mit
 4. O Is - ra - fil! saa kom med Dø - dens Blik - ke! bring

Nat - ter - ga - len slaer for Gud at lø - ve, Dens
 er den Dø - dens Rov, thi Hjer - tet is - ner; men
 ble - ge An - sigt see i Dø - den blaa - ne; lad
 mig for Al - lahs Dom, jeg skjælver ik - ke. Vel -

To - ner smel - te blødt og to - ne læn - ge, mens
 lad kun Blom - sten døe! Den be - dre sprin - ger snart
 den da smi - le smuk paa mig i Nø - den, og
 sig - net er hans Navn, han huldte for - la - der. Knug

Bæk - ken griber sødt i si - ne Stræn - ge.
 af sit faldne Frø, paa Æ - ther - vin - ger.
 mød mit sidste Suk med Morgen - rø - den!
 mig kun i din Favn! han er min Fa - der. A. Oehlenschläger.

mf *dim.* *p*

Allegretto.

28.

p

poco

1. I Hel - ved ga - ler
2. O lum - mert bræn - der

Ha - ner, som Nat - ter - gal og Lær - ke - lil, der
Grun - den, der vif - ter ei den mind - ste Vind; der -

cresc.

svøm - me sor - te Sva - ner i Vand, som er af Svo - - vel -
for i Mid - nat - stun - den vi kjø - ler os i Maa - - ne

mf dim. p

ild.
skin.

A. Oehlenschläger.

1. 2.

Romance af „Væringerne i Miklegård.“

Un poco Andante.

29.

1 En Ro - se stan - der i Him - lens
2 Saa kom kun Ol - ding! og før mig
3 Far - vel, min Ha - rald, o elsk - te

Lund, den blom - strer Af - ten og Mør -
bort, jeg Ung - dom - mens Kred - se for - la -
Helt! her seer Du ei at - ter din Pi -

gen; de Lil - lier paa Nat - tens mør - ke
der; en Bei - ler ei - ed mit Hjer - te
ge; men Sor - gens Ti - mer for - svin - de

Grund, af Hjer - tet blin - ke de Sor -
kort, lad læn - ge mig kal - de dig Fa -
snelt, og e - vigt er Glæ - der - nes Ri -

gen. De sjun - ge: Trøst dig o sva - ge
der! Og naar jeg tryk - ker dit Oi - e
ge. Som En - gel his - set du hos din

Mø! for sødt at le - ve, du kan skal
til, min hei - li - ge Nav - ne mig vog - te
Gud om fav - ner Ma - ri - a med samt din

døe. Da Smær - tens Torn vil ei saa -
vil, og mig til siu Dat - ter ud - kaa -
Brud. Da løn - nes Kjær - lig - heds Taa -

re.
re.
re. A Oehlenschläger.

Romance af „Prindsesse Isabella.“

Andantino.

30. *dolce*

(Orig. Es Dur)

Ed. * *Ed.* * *Ed.* * *segue*

1. Hvad to - ner gjen - nem Sko - ven i
 2. Hvor - for mon Sky - en svæ - ver hen
 3. Søvn - gjæn - ge - re paa Him - len i

Nat - tens Vind? hvad ris - ler gjen - nem
 o - ver Jord? hvad mæg - tig Læng - sel
 nat - lig Dands, ved Lys af Stjer - ne -

Vo - ven i Maa - ne - skin? om
 hæ - ver dens let - te Flor? naar
 vrim - len og Maa - nens Glands! min

El - skov Fug - len syn - ger med smel - tet
 taa - re - fuld den svøm - mer paa Him - lens
 Læng - sel E - der kaa - rer, den er Jer

mf *dim.* *dolce*

Røst, den hvi - de Bøl - ge gyn - ger med
 Vei, om Kjær - lig - hed den drøm - mer, men
 lig: den drøm - mer, og i Taa - rer ud

El - skovs Lyst.
 veed det ei.
 gy - der sig. I. L. Heiberg.

mf *dim.*

p *mf* *p*

Sang af „Tycho Brahes Spaadom.“

Moderato.

31. *p*

(Orig. Es Dur)

1. So - len sank bag grønne Lund, og den kla - re, ful - de
 2. Og han sag - de: Fæ - dre - land! siig mig dog, hvad var min
 3. Mit Chal - dæ - a her jeg fandt. Ak! i elsk - te dan - ske
 4. Men U - ra - ni - a sin Ven vil et an - det Hjem be -

Maa - ne mel - lem Sjø - lunds Kyst og Skaa - ne straa - led
 Brø - de, da din Søn du bort at stø - de fra dit
 Slet - ter vi - se jo i lan - ge Næt - ter Him - me -
 re - de, hvor - ved hen - des Kunst kan bre - de sig til

o - ver Ø - re - sund. Hvæl - ved om U - ra - ni - en -
 Hjer - te næn - ne kan? har du glemt, hvad Ver - den
 len til hver en Kant. Skjøn - ne la - ve Fæ - dre -
 an - dre Lan - de hen. Dun - kelt jeg kun Vei - en

borg sig den stjer - ne - kla - re Bu - e. Thy-cho stod i Maa - nens
veed? det var mig, som mon - ne bæ - re op til Stjer - ner - ne din
jord! frem for al - le Ver - dens Lan - de maa jeg el - ske di - ne
seer, Stjerner - ne maae den be - teg - ne. Li - ge - me - get, hvad for

Lu - e, mon - ne Lan - det trindt be - sku - e, tan - ke -
Æ - re; he - le Him - len kan jo væ - re Vid - ne
Stran - de; just paa dem bør Tem - plet stan - de for det
Eg - ne! er ei Him - len al - le veg - ne? hvad be -

fuld, med dæm - pet Sorg,
til min Søn - lig - hed.
høi - e Stjer - ne - chor.
hø - ver jeg saa meer? I. L. Heiberg.

Sang af „Bagtalelsens Skole“

Allegro moderato.

32. *mf*

(Orig. Es Dur)

1. En Skaal for den Mø i blu - fær - di - ge Vaar!
 2. Skaal Pi - gen med Kin - der - nes blom - stren - de Par!
 3. En Skaal for den Pi - ge, hvis Barm er som Snee!
 4. Saa sam - le vi smal - le, og tyk - ke og smaae,

Skaal for den gam - le Ma - tro - ne! Skaal for den Glut, som Gud
 Skaal den, som ik - ke flo - re - rer! Den, som af Øi - ne to
 Skaal den, hvis Hud er som Læ - der! Ko - nen skal le - ve, som
 Un - ge og gam - le til sam - men! Mig er det li - ge godt

p

A - mor for - staaer! Skaal for den ær - ba - re Ko - ne!
 smæg - ten - de har! Den, som med eet ko - ket - te - rer!
 suk - ker: Ak vee! Pi - gen som kjen - der kun Glæ - der!
 Viin lad os faae: Skaal for dem al - le sam - men.

Tag dit Glas, min Ven, tag dit Glas min Ven, drik din Pi - ges Skaal hver

mun - ter Svend! See hun smi - ler til det ful - de Bæ - ger hen, see hun

Chor.

smi - ler til det ful - de Bæ - ger hen! Tag dit Glas, min Ven, tag dit

Glas, min Ven! drik din Pi - ges Skaal hver mun - ter Svend!

See, hun smiler til det ful - de Bæ - ger hen, see hun smi - ler til det ful - de Bæ - ger hen!

Ved N.A. Dorph.

Vise af „Et Eventyr i Rosenborg Have.“

Allegro moderato.

33.

mf

(Orig. A Dur)

1. Mansi - ger Hjer tet har ei Rum paa sam-me Tid til tven - -
 2. Mansi - ger vel: I sam-me Sæk kan ei to Sto-re væ - -
 3. Den Fordeel er jo li - ge - frem, at man paa tvende tæn - -

p

de, men A - mor er vist ei saa dum, og hans Raadson
 re, men her - af jeg ud - le - der kjæk en an - den be - -
 ker, saa trø - ster man, ved Een af dem, sig for den An - -

mf dolce f

Allegretto.

er den - ne: at Fle - re svær - me for Een, man seer; nu
 dre Læ - re: en Stør og en Lil - le kan tri - ves deri, og
 dens Ræn - ker. Og bli - ver den Før - ste nu vred og suur, saa

p mf p

vel, saa kan Een og sværme for Fleer. Den Slut - ning er
sto - re Sæk - ke har Pladstil Ti. Vist In - gen vil
faaer den An - den i - gjen sin Tour. Saa mi - ster ei

mf cresc. f p

rig - tig og vig - - tig, den Slut - ning er
træt - te mod det - - te, vist In - gen vil
Man - den For - stan - - den, saa mi - ster ei

mf p f

rig - tig og vig - tig.
træt - te mod det - te. I. L. Heiberg.
Man - den For - stan - den.

p

cresc. mf f mf f

Arie af „Et Eventyr i Rosenborg Have.“

Poco Allegretto.

34.

p

(Orig. B Dur)

1. En El - skovser - klæ - ring? hvad
 2. See Kjær - ligheds - Gu - den! som
 3. Et fø - len - de Smil, et med -

er det saa meer? saa stor en For - tred jeg
 Bet - ler han gaaer, og sam - ler det Lidt, som
 li - den de Svar kan gi - ves af Den, som

ik - ke der - i seer; og selv om man en - gang sit
 han af Mild - hed faaer; for ham, som for En - hver, er
 el - lers In - tet har; og hvis al - li - ge - vel han

Hjer - te lod fan - ge, man døer ei strax der - af, min Sø - ster,
 Ti - der ne tran - ge, han nøi - es med en Skjærv, min Sø - ster,
 meer tør for - lan - ge, viis ham til An - dre hen, min Sø - ster,

vær ei ban - ge! man døer ei strax der - af, min Sø - ster
 vær ei ban - ge! han nøi - es med en Skjærv, min Sø - ster
 vær ei ban - ge! viis ham til An - dre hen, min Sø - ster

vær ei ban - ge!
 vær ei ban - ge!
 vær ei ban - ge! L. L. Heiberg.

Sang af „Et Eventyr i Rosenborg Have.“

Allegretto.

35. *p*

(Orig. A Dur)

The piano introduction is in G major, 6/8 time, marked 'Allegretto' and 'p' (piano). It consists of five measures. The right hand features a melodic line with eighth and sixteenth notes, while the left hand provides a harmonic accompaniment with chords and single notes.

p

1. I Ung - doms Da - ge med Mod i Blik - ke man Alt sig ven - ter af
 2. At suk - ke, knæ - le, og døe ro - man - tisk, det ar - tigt klin - ger i
 3. A - dres - a - vi - sen jeg ik - ke byt - ter for smaa Ro - ma - ner og
 4. Sex - hun - dred Da - ler med blan - ke Kro - ner, ak! al - le dis - se var
 5. En tæt For - e - ning af Ord og To - ner, sit Ar - beid sen - der paa

The first system of the song features a vocal melody in G major, 6/8 time, and a piano accompaniment. The piano part begins with a piano introduction marked 'p' and continues with a steady accompaniment of chords and single notes.

poco cresc.

1. E - ven - tyr. En el - sket Ma - ge En - hver dog ik - ke lyk - sa - lig hen - ter ved
 2. E - ven - tyr. Men ly - ve, stjæ - le, mens vild, bæ - chan - tisk man An - dre tvin - ger til
 3. E - ven - tyr; den smel - ter I - sen om Iis = Ge - myt - ter, og Vei - en ba - ner til
 4. E - ven - tyr! Man an - be - fa - ler sig med Pen - sio - ner, man har til vis - se kun
 5. E - ven - tyr. Men De, hvis Me - ning det He - le kro - ner, først rig - tig en - der vort

The second system of the song continues the vocal melody and piano accompaniment. The piano part includes a 'poco cresc.' (poco crescendo) marking, indicating a gradual increase in volume. The system concludes with a final chord in the piano part.

1. E - ven.tyr. Ja Daar - skab frel - ser den un - ge Mand, som ei tør sto - le paa
 2. E - ven.tyr, det plei - er end i den Ver - den skeep, som skil - dres ei af La
 3. E - ven.tyr. Den ta - ler selv de For - lib - tes Fransk, som Hjer - tet fø - ler saa
 4. E - ven.tyr. Man spid - ser Næ - sen paa Gryn og Smør, men faaer de Løgne, som
 5. E - ven.tyr. Ja, Glæ - de bli - ver vor Frygt, vor Sorg, og dis - se Mu - re vor

1. sin For - stand; hans Hjer - te tæn - ker paa Ro - sen - lænker, og dem ham skjænker et
 2. Motte Fou - qué. Men selv i den - ne kan Hjer - tet kjende sin bed - ste Frænde, sit
 3. varmt, saa dansk; den faaer Pro - cen - ter og go - de Renter ved Sub - scri - ben - ter paa
 4. selv man gjør. Det har ei Fa - re, naar El - skov - ba - re maa læn - ger va - re end
 5. Ro - sen - borg, naar De, hvis Ø - re vor Sang skal rø - re, vil of - te hø - re vort

Chor.

1. E - ventyr. Hans Hjer - te tæn - ker paa Ro - sen - lænker, og dem ham skjænker et E - ventyr.
 2. E - ventyr. Men selv i den - ne kan Hjer - tet kjende sin bed - ste Frænde, sit E - ventyr.
 3. E - ventyr. Den faaer Pro - cen - ter og go - de Renter ved Sub - scri - ben - ter paa E - ventyr.
 4. E - ventyr. Det har ei Fa - re, naar El - skov - ba - re maa læn - ger va - re end E - ventyr.
 5. E - ventyr. Naar De, hvis Ø - re vor Sang skal rø - re, vil of - te hø - re vort E - ventyr.

Romance af Cantate i Anl. af Kongens Fødselsdag.

Andante grazioso.

36.

p

(Orig. G Dur)

1. Gjen - lyd af det Ord, som her har to - net,
 2. Yng - ling, du, som ind i Hal - len tri - ner!
 3. Hvo kan næv - ne, hvo kan min - des Al - le,

Gjen - skin af det Lys, som her blev tændt!
 Husk, at Kin - gos Har - pe her blev stemt,
 som fra den - ne Tem - pel-hal gik ud?

Fed.

Fyld vor Tan - ke, som, ved For - tid vendt, sku - er man - gen
 Hol - bergholdt i klas - sisk Daab sin Skjemt, Ta - len lød fra
 Ja, vel-sig - net var det Kon - ge - bud, som har Temp - let

*

Lands - mand laur - bær kro - net. Mu - sers Hjem!
Worm og Bar - tho - li - ner; tan - ke - fast
reist, der ei skal fal - de. Næ - ste Slægt

Chor.

Du har fo - stret, du har ud - sendt dem, Mu - sers Hjem!
Rø - mers Aand ud - maal - te Ly - sets Hast, tan - ke - fast
skal vel - sig - ne Fred - riks Va - re - tægt, Næ - ste Slægt

Du har fo - stret, du har ud - sendt dem.
Rø - mers Aand ud - maal - te Ly - sets Hast. I. L. Heiberg.
skal vel - sig - ne Fred - riks Va - re tægt.

dolce

1-2 3

f *dolce* *mf*

Moderato.

37. *mf* *f*

(Orig. F Dur)

1 Paa den Dag, da Fred - rik's Gi - e hil - ste Ly - set for - stø Gang,
 2 Hil den Drot, hvis Scep - ter vær - ner om A - the - nes æd - le Magt,
 3 Med Er - kjendt - lig - hed mod Kro - nen, som be - skyt - ter Aan - dens Værk,

p *mf*

ned - steg Mu - sen fra det Høi - e, qvad for Bar - net Vug - ge - sang.
 ham, som Viis - doms kla - re Stjer - ner lok - ke meer end jor - disk Pragt!
 støt - ter Vi - den - ska - ben Thro - nen, gjør den selv, til Gjengjæld, stærk.

p *poco cresc.* *mf*

Tro - lig fulg - te hun hans i - den, hun forskjøn - ner end hans Hjem
 Her Gud - in - dens høi - e Tem - pel staaer, be - skjær - met ved hans Bud;
 Om end Ver - dens bøl - gen bru - ser o - ver gam - le Dan - marks Land,

poco cresc. *mf*

af hver Tjørn, som groer i Ti - den, kal - der hun en Ro - se frem.
 præ - get med hans Kon - gestem - pel sen - der Al - tret Flam - mer ud,
 Fred - rikstaaer i Kreds af Mu - ser, og ved dem be - skyt - tes han.

p

Chor

Tro - lig fulg - te hun ham si - den, hun før - skjøn - ner end hans Hjem;
 her Gud - in - dens høi - e Tem - pel staaer, be - skjær - met ved hans Bud;
 Om end Ver - dens bøl - gen bru - ser o - ver gam - le Dan - marks Land,

f

af hver Tjørn, som groer i Ti - den, kal - der hun en Ro - se frem.
 præ - get med hans Kon - gestem - pel sen - der Al - tret Flam - mer ud.
 Fred - rikstaaer i Kreds af Mu - ser og ved dem be - skyt - tes han.

mf *f*

L. Heiberg.

mf *f*

Romance af „Reformations Cantate.“

Andantino.

38. *dolce*

(Orig. G Dur)

Stjernen stod paa Nat - tens Him - mel, og for - dunk - led al - le
Stjernen svandt; paa-ny den glim - ter ef - ter fem - ten hun - dred

dem, som til Krands om Beth - le - hem slyn - ged sig i
Aar; dog paa Him - len ei den staaer, Men - ne - sket i

tal - løs Vrim - mel. Vi - se Mænd ved Stjer - nens
sig den skim - ter; og den le - der vi - se

Magt dro - ges hen ad fjer - ne Vei - e,
Mænd did, hvor o - ver al - le Thro - ner

knæl - te ved det rin - ge Lei - e, hvor_paa Frel - se - ren var
end den him - mel - ske For - so - ner sees i Lys - nin - gen af

lagt.
den. I. L. Heiberg.

poco f *dolce*

Romance af „Reformations Cantate“

Moderato.

39. *p*
(Orig. A Dur)

1. Det Hel - li - ges For - kyn - der skal ei læn - ger sig
2. Som før - ste Par, der Tro - skabs.e - den brin - ger, gaaer
3. Og Stat og Kir - ke sig for.eente fin - de ved

son - dre fra den Verden, Gud har kjær; man Klo - strets Dø - re spræn - ger, og
Mar - tin selv ved Ca - thå - ri - nas Haand, og Kir - ke - klok - ken rin - ger, og
Kjær - lig - he - dens el - ske - li - ge Bud. Det Baand som Hjer - ter bin - de, den

Munk med Non - ne sig til Al - tret træn - ger, at knyt - te
Præ - sten vi - er dem, og San - gen klin - ger, og Pag - ten
fri - e Pagt i mel - lem Mand og Kvin - de, Fa - mi - li -

Pagt, som for Gud har Værd.
sig, net er af Her - rens Aand. I. L. Heiberg.
en er hel - li - get for Gud.

poco f

Sang af „Reformations Cantate.“

Andantino quasi Allegretto.

40.

1. I Sax-er-nes Laad en
2. Fra li - den Cel-le der-
3. Saa vidt i Da-le-ne
4. For E-vange-li - ets

(Orig. F Dur)

mæg - tig, skov-gro-et Klip - pe staaer, der paa en for - dums
in - de, vendt mod en Af - grund brat, saa man et Lys at
træn - ger Ly - set fra Vin-du-ets Baal, men Or - det fly - ver dog
Fug - le, Wartburg, en Re-de du var, hvor - i du mod Ravn og

præg - - - tig, stor og fyr - ste-lig Gaard. Som
skin - - - ne, gjen - nem den mør-ke Nat. Der
læn - - - ger, baa - ret af Fol - kets Maal. Det
Ug - le de Fjer-lo - se vog - tet har. Da

rin - ge Fug - le - re - de, den hæn - ger i Klip - pens Favn.
 sad den Tro - ens Op - li - ver, med Lam - pen paa sit Bord, og
 ly - der for hvert et Ø - re, det to - ner i hvert et Bryst, det
 vox - te den spæ - de Vin - ge, den føl - ded' sig ud paa Stand, da

Wart - burg mon - ne den he - de, Wart - burg er Slot - tets
 tol - ked' med hel - lig I ver Her - rens hel - li - ge
 la - der sin Fyl - de hø - re med fyl - dig, le - ven - de
 mon - ne sig Fug - le - ne svin - ge o - ver det gan - ske

Navn.
 Ord.
 Røst.
 Land. I. L. Heiberg.

Romance af „Kronings Cantate.“

85

41. *Poco Andante. dolce* *mf* *dol.*

(Orig. A Dur)

1. Fjernt fra A - xels trav - le By den be - sked - ne Kon - ge - bo - lig sku - ler
 2. I en kjø - lig Mor - gen - stund fandt Mai - so - lens Blik der u - de aar - le
 3. Hjer - tets Tak og Hjer - tets Bøn saae den der - i sig for - e - ne, thi end -

sig, saa tryk og ro - lig, bag de ran - ke Bø - ges Ly, dersig dun - kelt hvelve
 Vei til Slot - tets Ru - de gjen - nem tæt - te Bø - ge - lund, mødte, hæ - vet mod det
 nu i Myr - thens Gre - ne Ro - sen blomstredli - ge skjøn, og om kon - ge - li - ge

o - ver Kil - dens Væld og Aa - ens Vo - ver, hvor en sprag - let Blomsterseng vug - ges paa den
 Høi - e, Christians og A - ma - lias Øi - e, saae at Taa - render - i kom dybt fra Barmens
 Tin - der den i - mellem dis - se bin - der af det blan - ke Sølv en Krands, laa - ner den sin

grøn - ne Eng
 Hel - lig - dom. O. Bang.
 Straa - le - glands.

pp

Romance af „Formælings Cantate.“

Andante.

dol.

12.

(Orig. As Dur)

1. Selv jeg føl - ger hid, Ca - ro - li - ne! med dig; frygt ei Nord! det
 2. Her du seer saa yn - digt Na - tu - ren blom - stre, som ved El - ben.
 3. Seer du hist paa Stran - den, hvor Ska - ren stim - ler? fremst i Føl - kets

ven - li - ge Dan - mark frygt ei! kun U - vi - den - hed i min Fa - bel.
 Dei - lig i Ø - stre - sal - tet grøn - nes Dan - marks Ø - er, og Sjø - lunds
 Ræk - kegaar Danmarks Frei - a, Bra - gi med. Den nor - di - ske Skjald ved

poco f

Old - tid skil - dre - de Thu - le.
 Ky - ster lig - ne mit Hæl - las.
 Har - pen by - der dig Vel - komst! A. Oehlenschläger.

dim. *p* *dolce*

43. *Andantino.*
dolce *poco cresc.*
(Orig. g moll)

1. Til Roeskild har de Kong
2. Og Suk og Kla_ge fra
3. Vor tab - te Fa - der! vor

Fred - rik bragt, han lag - des i Grav - ca - pel - let; der
hver en Vraa gjen - ly - der paa Dan - marks Van - ge: det
dø - de Ven! o kun - de Du hist for - nem - me, at

mf

hvi - ler Kongen i Kroningsdragt, med Sceptret, i Dø - den fæl - det. Tung -
suk - ker, hvordan - ske Hjer - ter slaae, det kla - ger i Skjaldenes San - ge: den
Dan - marks Qvinder, at Dan - marks Mænd vil al - drig dit Værd for - glem - me! O

dolce

sin - dig smi - ler den gam - le Stad, det suk - ker i Træ - er - nes vis - ne Blad, det
go - de Kon - ge for - lod sit Folk, hans Blik ei læn - ger er Hjer - tets Tolk, han
kun - de dit Folk sit Hjer - tes Gjæld be - ta - le dig end med et ømt Farvel! o

Chor.
kla - ger i Hro - ars - væl - det. Det kla - ger i
so - - ver Søvn - den lan - ge. Han so - - ver
kun - de du hø - re vor Stem - me! O kun - de du

f dim. mf cresc. f dim.

Hro - ars - væl - det.
Søvn - den lan - ge.
hø - re vor Stem - me! I. L. Heiberg.

mf dolce

poco cresc.

Romance af „Sørgecantate over A. W. Hauch.“

89

44. Andantino.
dolce
(Orig. g moll)

1. Og Vin - tren sei - red o - ver Hø - stens Taa - ge, hver
2. Og hver en Blomst var sun - ken længst i Stø - vet og
3. Og ble - ge Sky - er flyg - ted let som Hin - den, naar

kuld - skjær Fugl til Sy - den maat - te flyg - te, i
dy - be Suk blev hørt i Mid - nats - stund - den, mens
for - an Jæ - gren den til - ba - ge bæ - ver, den

mf

Bøl - gen duk - ked' sig den sult - ne Maa - ge og
 hvirv - len - de Dæ - mo - ner pid - ske Lø - vet og
 gam - le Cha - os hy - led gjen - nem Vin - den, sit

p

frøs, i - mens den spei - ded' ef - ter Byt -
 jo - ge det med Lat - ter gjen - nem Lun -
 tab - te Scep - ter han til - ba - ge kræ -

te.
 den.
 ver. C. Hauch.

dolce *f* *fp*

Andantino.

45. *p*

1. Mit elsk - te Barn, du Him - lens Ga - ve, sov sødt nyd U - skylds
 2. Mit Øi - e kjær - ligt paa dig hvi - ler, din Søvn, jeg sy - nes,
 3. Jeg be - der Gud, dig vil be - va - re, han er jo Bar - nets
 4. Vox op mit Barn! men ei du glemme, at Him - len er dit
 5. Og Ven - skab, Fred og stil - le Glæ - de dig føl - ge vil paa

1. bli - de Ro; dig spæ - de Blomst i Li - vets Ha - ve jeg
 2. styr - ker mig, og naar du vaa - gen til mig smi - ler, o!
 3. bed - ste Ven, at han vil fjer - ne Nød og Fa - re, og
 4. ret - te Hjem, følg al - tid Dy - dens bli - de Stemme, da
 5. Ti - dens Hav, og Go - de vil - le dig be - græ - de, naar

1. plei - e vil saa ømt og tro.
 2. da er jeg saa lyk - ke - lig.
 3. le - de dig ad Ba - nen hen.
 4. gaaer du trygt mod Maa - let frem.
 5. du har brudt din Van - dringstav. P.C. Ottesen.

Pigen paa Fuglefangst.

Allegretto.

46. *p*

1. Fug - len sang paa Qvi - ste „Jom - fru om du
 2. Fug - len fløi saa ban - ge dybt i Sko - vens
 3. Hop - ped' den paa Gre - ne, Pi - gen fulg - te
 4. Dybt den fløi i Sko - ven hen mod Kil - de -
 5. Da den kom, hvor Bæk - ken bry - der gjen - nem
 6. Da hun den vil fan - ge, bli - ver hun saa
 7. Vin - gen laae paa San - det, sprag - let far - ve -
 8. „Giv mig nu det rø - de Pur - pur-bæg, du
 9. Et og to og tren - de Kys han tog fra

(Orig. B Dur)

1. vid - ste, hvi jeg syn - ger nu!
 2. Gan - ge, fulgt af Pi gens Fod.
 3. e - ne, lok - ke de og bad:
 4. vo - ven, alt med snil - de Hop.
 5. Hæk - ken, sat' den sig paa Steen.
 6. ban - ge, og i hu saa mod,
 7. blan - det faldt den liv - løs ned;
 8. Sø - de!“ Smi - len - de han bad.
 9. hen - de, blev saa Fugl i - gjen.

1. Pi - gen stod ved Ro - den, traad paa Blomst med
 2. Sang den der paa Qvi - ste: „Jom - fru! om du
 3. „Pur - pur - bær, de rø - de, Man - del - melk, den
 4. Pi - gen fulg - te ban - ge, lok - ket af dens
 5. Li - stig Pi - gen smi - ler, hur - tig frem hun
 6. æng - stes hun saa svar - lig, flyg - te vil saa
 7. men med li - stig Vil - lie treen paa Blom - ster-
 8. Giv mig nu, du Bli - de! Man - del - melk, den
 9. Ly - stig o - ver Vo - ven fløi den gjen - nem

1. Fo - den; thi hun hav - de Fug - len kun i
 2. vid - ste!“ Pi - gen lyt - te - de ved Træ - ets
 3. sø - de, skal du faae hos mig i Ro - sen
 4. San - ge; snart var den ved Rod og snart ved
 5. i - ler fra den tæt - te, løv - be - klæd - te
 6. var - lig, Blik - ket skjult og Kin - den rød som
 7. Til - lie frem en San - ger i den Lil - les
 8. hvi - de, af din Læ - bes fi - ne Ro - sen -
 9. Sko - ven. Pi - gen stod og stir - red ef - ter

1. Hu.
 2. Rod.
 3. blad!“
 4. Top.
 5. Green.
 6. Blod.
 7. Sted.
 8. blad!“
 9. den. J. Thiele.

Issefjorden ved Roeskilde.

Moderato.

1. Ven - li - ge Is - se-fjords blin - ken - de Bøl - ge gyn - ger og tril - ler langs
 2. For - dum du bar paa din rul - len - de Vo - ve rigt - lad - te Snek - ker fra
 3. Ti - der - ne svin - de, og ven - di - ske Rø - ver le - ver kun end i Hi -
 4. Snart skal nu Fremme - de læ - re at kjende Sø - vei til Hro - ars den
 5. Da skal de sku - e de him - melblaa Vo - ver, naar de om Mor - ge - nen
 6. Her - li - ge Is - se-fjord! ja! du vil lok - ke man - gen stolt Sø - gut her

47. *p*

(Orig. E Dur)

1. skovkrandste Kyst, Øi - ne - ne hen - rykt med Vo - ver - ne føl - ge,
 2. Øst og fra Vest, ind - til vi, tvung - ne ved ven - di - ske Lo - ve,
 3. sto - ri - ens Bog. Fre - drik den Sjet - te saa mil - de - lig ø - ver
 4. æld - gamle By; læ - re at Ste - ne ei læn - ger dem gjem - me,
 5. staae som et Speil; Kjø - len knap næn - ner at skjæ - re det o - ver,
 6. ind til vor Kyst; Ski - be fra Øst og til Vest skulle flok - ke

mf

1. Is - sefjord, du er vor Stolt - hed, vor Lyst! Him - melens Bu - e i dig vi sku - e
 2. maatte dig spær - re, som vi kun - de bedst: Grunden blev dækket Rov - fug - len stækket;
 3. Her skerens Magt; han er kjær lig som klog! sin drigth an by der, vil - lig man ly - der,
 4. at de til Is - sefjords Havn kun - ne tye. Da skal de sku - e Af - ten - guld - u - e
 5. dog maaden føl - ge de bug - nen - de Seil. Mens de bortdra - ge, see de til - ba - ge
 6. sig i din Favn og ud - hvi - le med Lyst. Vin - de - nes Vin - ger o - ver dig bringer

p *mf* *p* *mf* *p*

1. lif - ligt og mør - ke - blaae, hvæl - vet og rund; Fuld - maanens Sølv - erglands, So - lens Guld - lu - e,
 2. see og du blev os en skjær - men - de Muur! Sø - rø - ver Ar - men ei o - ver dig ræk - ked;
 3. aab - ner os Vei - en til Co - dan i - gjen, at - ter ad Is - se - fjords Vo - ver nu fly - der
 4. her - ligt at glø - de paa Tvil - lin - ge - Spiir! Gjen - født i Ha - vets den dybthvalte Bu - e,
 5. o - ver det dy - be, det ro - li - ge Vand; vee - mo dig Afskeed med Ky - st - en de ta - ge,
 6. Rig - dom og Vel - stand til drif - ti - ge Stad; der - for med jub - len - de To - ner nu klinger,

Chor.

1. pragt - fuld gjengi - ver din speil - kla - re Grund! Fuld - maa - nens Sol - verglands,
 2. bag dig vi løe ad den ven - di - ske Luur. Sø - rø - ver Ar - men ei
 3. rigt - lad - te Sne - ker til Ky - ster - ne hen. At - ter ad Is - se - fjords
 4. sku - e vor Stad og den hel - lig - ste Ziir; Gjen - født i Ha - vets den
 5. kom - me her at - ter saa snart, som de kan. Vee - mo dig Af - skeed med
 6. Is - se - fjord! høit til din Æ - re vort Qvad! Der - for med jub - len - de

1. So - lens Guld - lu - e, pragt - fuld gjengi - ver din speil - kla - re Grund!
 2. o - ver dig ræk - ked; bag dig vi løe ad den ven - di - ske Luur.
 3. Vo - ver nu fly - der rigt - lad - te Sne - ke til Ky - ster - ne hen.
 4. dybt - hval - te Bu - e, sku - e vor Stad og dens her - lig - ste Ziir.
 5. Ky - st - en de ta - ge, kom - me her at - ter saa snart, som de kan.
 6. To - ner nu klin - ger, Is - se - fjord! høit til Din Æ - re vort Qvad!

Daniel Ranzau.

Allegro moderato.

48. *mf*

(Orig. B Dur)

1. Hvi syn - ger e - vigt om Spar - ta - ner, som gjor.de Fjenden Pas - set
 2. Jeg sjun - ger om en Helt i Nor - den, og Da - niel Ranzau er hans
 3. Le - o - ni - das stod u - for - fær - det bag Bjerget med sin Flok og
 4. O, kun - de Har - pens sva - ge To - ner din Roes for kyn - de med en
 5. Jeg sjun - ger om en Helt i Nor - den, og Da - niel Ranzau er hans

mf

1. trangt? be - hø - ve vo - re vak - re Da - ner i Ti - den
 2. Navn, saa stor, som no - gen Helt paa Jor - den, en Spar - ter
 3. stred, og styr - ted Per - ser - ne med Svær - det. ind - til han
 4. Klang af hi - ne tre - di - ve Ka - no - ner, som væl - dig
 5. Navn, saa stor som no - gen Helt paa Jor - den, en Spar - ter

f *mf*

1. da vel gaae saa langt? har Hel - te - kraft ei sat sit
 2. fra min Fø - de - stavn. Alt tru - ed Mag - ten lumsk i
 3. selv i Græs - set bed. Men Da - ni - el stod paa en
 4. Du fra Sven - sken tvang! O, dir - red Stræn - gen med en
 5. fra min Fø - de - stavn. Le - o - ni - das stod u - for -

1. Stem - pel paa e - gen Daad, i e - gen Tid be -
 2. Hu - len, og vil - de mæt - tes af dit Blod; men,
 3. He - de, han in - tet Ly bag Klip - pen fandt, og
 4. Bru - sen, lig Skri - get af den ræd - de Hær, der
 5. fær - det, han Hel - te - død bag Klip - pen fandt; men

1. hø - ver Mo - det et Ex - em - pel fra Græ - ken - land i Le - o -
 2. Da - ni - el i Lø - ve - ku - len! dig frel - ste Him - len og dit
 3. slog, til Sven - sker Græs - set be - de, og slog, ind - til han o - ver -
 4. veg, skjøndt fem og ty - ve tu - sind, for fi - re tu - sind dan - ske
 5. Da - niel Ran - zau stod bag Svær - det, og brug - te Sværdet til han

1. nid?
 2. Mod.
 3. vandt.
 4. Sværd!
 5. vandt. A. Oehlenschläger.

Kongen i Leire.

Andante con moto.

49.

1. Der var en Kon - ge i Lei - re; heel tro - fast til sin
 2. Det elsk - te han saa saa - re, i hvert et Gjæ - ste -
 3. Og da sig nær - med'hans En - de, ud - deel - te han Stæd og
 4. En - gang i Hø - stens Da - ge han sad ved E - ge -
 5. Der stod den gam - le Bra - ve, drak Li - vets sid - ste
 6. I - gjen - nem dy - be Taa - ge han blankt det syn - ke

1. Grav; hans Fæ - ste - mø hin fei - re, hami Dø - den et Guld - horn
 2. bud, hans Øi - e svømmed'i Taa - re, saa tit han stak det
 3. Land, til hver sin Ven og Fren - de, kun Hor - net gjem - te
 4. bord med si - ne Kæm - per fa - ge paa Lei - re ved Is - se -
 5. Glød, og ka - sted den hel - li - ge Ga - ve i Is - se - fjør - dens
 6. seer. Da segned'hans Øi - ne - laa - ge. Drak ei en Draa - be

1. gav.
 2. ud.
 3. han.
 4. fjord.
 5. Skjød.
 6. meer!

Efter Goethe af A. Oehlenschläger.

Andante con moto.

50. *dolce*

(Orig. As Dur)

1. Kommer hid I Pi-ger smaa! Strængen vil jeg rø-re,
 2. Vaa-ren er nu kom-men nær, Da-ge-ne sig læn-ge,
 3. Ak, thi før sig op af Jord Blom-sten kun-de træn-ge,
 4. Sælsomt i hans Aand det lød: „Hø-rer du, det don-ner!
 5. Ak, den Gjæ-ve kom og saae Fæ-dre-lan-det blø-de;
 6. Hist i Nord gaaer Od-den ud mel-lem høi-e Bøl-ger;
 7. Hvis det rør-te Hjertes Sang Hjer-tet rø-re kun-de,

1. Taa-rer skal i Øi-et staae, naar min Sang I hø-re; om saabold en
 2. Vaa-ren har I Pi-ger kjær, Blom-ster groe i En-ge; dog I skal i
 3. fal-mæ-de en Blomst i Nord, som skal min-des læn-ge: Vil-le-moes var
 4. Dan-ne-mark er stædt i Nød, kal-der si-ne Søn-ner!“ Og som gam-le
 5. hvor de stol-te Snekker laae, var saa tomt og ø-de. Dis-se Snekker
 6. der blev Døn af stærke Skud, „Chri-stian“ei sig dol-ger; mens om gam-le
 7. sjun-ger den da mangen Gang i de stil-le Lun-de; sjunger den ved

1. Un-ger-svend, al-le fag-re Pigers Ven, sørge-lig jeg sjun-ger.
 2. se-ne Aar min-des at i saae en Vaar med be-drø-vet Øi-e.
 3. Blomstens Navn, og ei glemmes tun-ge Savn midt i Blomster-flok-ken.
 4. Danmarks Søn fløj han mod det høi-e Døn, Fæ-dre-land at vær-ge.
 5. var hans Hjem, han op-vox-ed mellem dem, stred i de-res Skyg-ge.
 6. Chri-stian staaer han fast paa dan-ske Strand, skjøndt hans Blod ud-rin-der.
 7. bredden Strand, naar hen ø-ver hvī-den Sand Vo-ven sag-te tril-ler.

N.F.S. Grundtvig.

poco f *dolce*

Naar kommer Høsten?

Moderato.

51.

1. Naar Pid - sken den knal - der, og Post - hor - net
 2. Du sid - der bag Ru - de, og lyt - ter hist -
 3. Naar Stor - ke - ne rei - ser, og A - ster - ne
 4. O, græd dog ei me - re! gaa ned at spad -
 5. Jeg sid - der ved Kro - en hos Bæk - ken paa -
 6. Og alt som Du suk - ker, jeg tæn - ker, Du
 7. Lad Blom - ster - ne al - le, kun vis - ne og
 8. Dem skal vi saa pluk - ke, og al - le de

(Orig. B Dur)

1. skral - der, og kal - der Stu - den - ten, din Kjæ - rest, her -
 2. u - de til Klan - gen, som dø - ves af su - sen - de
 3. knei - ser, og vi - ser med Pral os sit stri - be - de
 4. se - re, hvor Kir - se - bær - træ - et ned - drys - ser sin
 5. Bro - en, og skri - ver dig Vers i - mens Aft - nen er
 6. pluk - ker en blóm - stren - de Stjer - ne med Fin - gren i -
 7. fal - de, snart Hø - sten frem - bæ - rer i Kjør - te - lens
 8. smuk - ke, al Høst - gu - dens Rig - dom skal Du ny - de

1. fra, naar Vog - nen for - svin - der, og Taa - ren den
 2. Vind; snart in - tet Du hø - rer, dit Øi - e Du
 3. Blad, jeg kom - mer til - ba - ge; saa stands da din
 4. Pryd; der var det, vi lov - te hin - an - den saa
 5. smuk; i Bol - ger - nes Rin - den, og Luf - ten i
 6. tu: „Han el - sker af Hjer - te, med Læng - sel og
 7. Flig af Frug - ter - ne sø - de de gu - le, de
 8. heel; men hvad som kan saa - re, hver Torn og hver

1. rin - der, mit sø - de, lil - le Hjer - te! hvad tæn - ker Du
 2. tør - rer, mit sø - de, lil - le Hjer - te! og tør - rer din
 3. Kla - ge! mit sø - de, lil - le Hjer - te! Du skal - væ - re
 4. of - te, mit sø - de, lil - le Hjer - te! al El - sko - vens
 5. Lin - den, mit sø - de, lil - le Hjer - te! jeg hø - rer dit
 6. Smer - te! Mit sø - de, lil - le Hjer - te! hvad tæn - ker saa
 7. sø - de, mit sø - de, lil - le Hjer - te! for Dig og for
 8. Taa - re, mit sø - de, lil - le Hjer - te! skal væ - re min

1. da! Mit sø - de, lil - le Hjer - te! hvad tæn - ker Du
 2. Kind. Mit sø - de, lil - le Hjer - te! og tør - rer din
 3. glad Mit sø - de, lil - le Hjer - te! Du skal - væ - re
 4. Fryd. Mit sø - de, lil - le Hjer - te! al El - sko - vens
 5. Suk! Mit sø - de, lil - le Hjer - te! jeg hø - rer dit
 6. Du? Mit sø - de, lil - le Hjer - te! hvad tæn - ker saa
 7. mig. Mit sø - de, lil - le Hjer - te! for Dig og for
 8. Deel! Mit sø - de, lil - le Hjer - te! skal væ - re min

1. da!
 2. Kind.
 3. glad.
 4. Fryd.
 5. Suk!
 6. Du?
 7. mig. Chr. Winther.
 8. Deel!

Liden Gunver.

Andantino.

1. Li - den Gun - ver van - drer som helst i Qvel, saa tan - ke - fuld
2. Li - den Gun - ver me - der med Sil - ke - snor ved Ha - vets Bred
3. Skjøn Havmand sig op af Ha - vet skjød, be - klædt med Tang.
4. „Li - den Gun - ver! Du mar - trer mig Dag og Nat med El - skovs Ild.
5. Du ræk - ke mig kun din snee - hvi - de Arm paa Sø - mands Tro;
6. Li - den Gun - ver! mit Brystbag sit haar - de Skjæl er blødt og ømt.
7. Og er dig min Arm til saa stort Be - hag til Trøst og Ro;
8. Han trak hen - de fra den stei - le Bred, glad ved sin Svig.

52. *dolce*

1. Hen - des Hjer - te var Vox, hen - des un - ge Sjæl var
2. Da hæ - ve - des Bøl - gen, og Van - det foer saa
3. Hans Oi - e var kjær - ligt, hans Ta - le var sød, som
4. Mit Hjer - te vansnæg - ter, min Sjæl er mat: O,
5. saa tryk - ker jeg den til min bræn - den - de Barm, saa
6. Tro - fast er mit Navn, min u - kunst - le - de Sjæl for -
7. Skjen Hav - mand, saa skynd dig! saa kom kun og tag dem
8. Som Storm var hans Lat - ter, men Fi - sker - ne græd ved

1. prø - vet Guld.
 2. brat af - sted.
 3. Har - pens Klang.
 4. vær dog mild!
 5. faaer jeg Ro!
 6. ag - ter Skrømt.
 7. beg - ge to!
 8. Gun - vers Lig.

1 - 8. O, vogt Dig, mit

mf

Barn, for de fal - ske Mand - folk! 0

f *p*

vogt Dig, mit Barn, for de fal - ske Mand - folk! I. Evald.

cresc. *f* *p*

Vaarsang.

Allegretto vivace.

53. *mf*

1. En - de - lig rev - ned de hæn - gen - de Skyer, de for -
 2. Fin - ken er kom - men, den var ik - ke seen: Tir - re -
 3. Hvad er saa her - ligt, som Ro - sen i Vaar? hvad saa
 4. Blus - ser alt Ro - sen, da kom - mer og snart: „Tri - le -
 5. Phyl - lis saa kom, lad kun hist ved vor Dam med mæ
 6. In - gen kan træn - ge sig her til os ind, u - den

(Orig. A Dur)

1. svandt ad den Kant; Kul - den med Taa - ger - ne flyer.
 2. lit Qvirre - lit: qvid - drer paa gyn - gen - de Green.
 3. rødt, hvad saa sødt? end den ei blom - strende staaer.
 4. ree, Fi - lo - mee“ hur - tig paa Vin - ger - nes Fart
 5. mæ og bæ bæ græs - se de krid - hvi - de Lam!
 6. snart med en Fart Ze - fi - rens bæ - ven - de Vind.

1. Him - me - len skin - ner saa klar og saa puur,
 2. Græs - set alt spei - ler sig spædt i vor Sø,
 3. End - nu den slut - ter paa tor - ne - de Stub
 4. lif - li - ge Nat - ter - gal, byg - ger i Træ
 5. Lam - me - ne hyt - te sig selv kan Du troe;
 6. Kom kun, o Ze - fir! jeg træn - ger til Dig,

dolce

1. som en De-mant som en sle - ben A - zur. Var - men op - li - ver den
 2. I - sen og Sne - en paa Bjer - get maa tõe. Lø - ve - ne flet - te det
 3. grønt i sit Løv den til - slut - te - de Knup; men kun en Dag i den
 4. hur - tig sin Re - de bag Gre - ne - nes Læ; hol - der sit Bryl - lup og
 5. her kan vi sid - de bag Bø - gen i Ro, fav - nes og kys - ses i
 6. kjøl mi - ne Flammer, de qvæ - le jo mig. Løs hen - des Løk - ker, og

mf

1. død - kol - de Jord; Ei - å see, Her - re - je! alt staaer Vi - o - len i
 2. mai - grønne Tag; vif - ter hid, vif - ter did, høit i den ven - li - ge
 3. var - men - de Luft gi - ver Agt, hvil - ken Prag! Mær - ker I Pur - pu - rets
 4. syn - ger sin Sang: „Sø - de Lyst i mit Bryst!“ O, du liv - sa - li - ge
 5. Vaa - rens Ge - mak. Hys hys! tys tys! In - gen har hørt, hvor det
 6. blæs til min Lyst med et Kast i en Hast Sil - ken fra svul - men - de

p *mf* *dolce*

1. Flor.
 2. Dag.
 3. Duft?
 4. Klang.
 5. smak.
 6. Bryst.

A. Oehlenschläger.

p

Sang af Hroars Saga.

Moderato.

54. *p*

1. Har jeg min Baad, mit Seil og mit Næt, vil jeg med Jar - len ei
 2. Hyt - ten er mig dog alt - for trang, sær i den lif - li - ge
 3. An - ke - ret hol - der kun svagt mel - lem Siv, Lan - det ei hol - der mig
 4. Kjø - len at tøm - re, den mæg - ti - ge Mast, det skalde Gut - ter jeg

byt - te. Fi - sken i Van - det blier al - drig træt,
 Som - mer. Fi - re Pæ - le, lidt Leer og lidt Tang!
 be - dre. El - skov er Skip - pe - rens Tids - for - driv,
 læ - re. Lang - som - hed er en hæs - lig Last;

p

Fi - ske - ren lig - ner Fi - ske - nes Æt, li - det han ag - ter en
 har jeg kun det, da jeg kli - ner med Sang Hyt - ten, i hvor jeg saa
 Søn - ner mig skjæn - ker den kraf - ti - ge Viv, saa blev der skjænket mi - ne
 Vog - nen gaaer langsomt, Ski - bet har Hast. Der - for skal Ski - bet man

f

Hyt - te. Li - ge jo fly - de de Draa - ber i Fjord,
 kom - mer. Bø - ge - ues Ly lidt Græs til en Ko,
 Fæ - dre. Men mi - ne Børn, som Æl - lin - ger smaae,
 æ - re. Tru da kun Sø! jeg for - ag - ter din Qval,

li - ge de Bla - de paa Træ - er - ne groer; Hjem - met mig føl - ger om -
 Kil - den, hvis Vo - ver i Bæk - kens sig snoe — der er min flyg - ti - ge
 ly - stig maae svøm - me, før ret de kan gaae, hist ud - i Bøl - ger - ne
 fny - sen - de dand - ser den trod - si - ge Hval. Her er min Høi - e - lofts -

bord. Hjem - met mig føl - ger om - bord
 Bo, der er min flyg - ti - ge Bo.
 blaae, hist ud - i Bøl - ger - ne blaae.
 sal, her er min Høi - e - lofts - sal.

A. Oehlenschläger.

Ballade: Svend Aage og Ingeborg.

Allegretto.

55.

1. Svend Aa - ge og In - ge - borg
 2. Bag - stav - nen beg - ge for -
 3. ly - der i Stor - men For -
 4. alt som den grum - me sig
 5. gy - ser og seer det med

(Orig. e moll)

1. drog o - ver Sø, de drog o - ver fraa - den - de Bøl - ge, den
 2. tviv - le - de stod; thi nær var den tru - en - de Fa - re. Rød
 3. ban - del - sens Røst, de Bøl - gers som vil - de - lig lar - me; da
 4. nær - mer med Hast, gennem vil - de og skummende Bøl - ge med
 5. stir - ren - de Blik og vil stand - se sin hur - ti - ge Sne - ke, men

1. harm - ful - de Fa - der han sty - red fra Ø, de flyg - ten - de To at for -
 2. da - le - de So - len bag Sky - er - nes Blod og Maa - nen stod frem paa det
 3. Fa - de - ren saa dem med Bryst i - mod Bryst da svul - me - de dob - belt hans
 4. bug - nen - de Seil paa den krum - men - de Mast, De flyg - ten - de To at for -
 5. o - ver dem Beg - ge den fraa - den - de gik, da styr - te - de han sig paa

1. føl - ge. Som Ør - nen han foer u - den Ro el - ler Rast, med
 2. Kla - re; da nær - med sig Ør - nen med gru - som-me Klo, at
 3. Har - me; da foer han med Ra - sen, da foer han med Støi o - ver
 4. føl - ge, da hæ - ver sig Bøl - gen og aab - ner sin Favn - de
 5. Dæk - ke. Han græd og for-band - te, han græd og han bad, og

1. bug - nen-de Seil paa den krum - men-de Mast.
 2. skil - le de ban - ge, de el - skende To.
 3. ga - ben-de Dyb, o - ver Bøl - gen saa høi.
 4. styr - te sig ned fra den sprud - len-de Stavn.
 5. Bøl - ger-ne skil - te de El - sken-de ad.

1. 2. 3. 4. 5.

2. Paa
 3. Høit
 4. Og
 5. Han

1. høi - e Slot, for Dø - re jeg spil - led saa
 2. op paa Klem, „Min Mo - der hun er en
 3. Her - re - mand.“ Ham har jeg ei seet saa
 4. gam - le Slot. Ak! kun - de jeg Her - ska - bet
 5. lukt i - gjen, her tør jeg ei tø - ve

mf

1. læn - ge; ak huus - vild Gøg - ler har det ei godt.
 2. Fru - e; men jeg har hver - ken Huus el - ler Hjem!
 3. læn - ge;“ men al - drig meer han mig fav - ne kan.
 4. sku - e! jeg vil - de kun see, om Du har det godt.
 5. læn - ge; ved Por - ten knur - rer min Barndoms - ven!

dol.

1. Spil - le - mand spil - ler paa Stræn - ge!
 2. Spil - le - mand spil - ler med Bu - e!
 3. Spil - le - mand spil - ler paa Stræn - ge!
 4. Spil - le - mand spil - ler med Bu - e!
 5. Spil - le - mand spil - ler paa Stræn - ge! B. S. Ingemann.

mf *dol.*

Sangerens Priis.

Moderato.

57. *f*

(Orig. As Dur)

dolce

1. Naarsvøbti sor - te tyk-ke Tor-den - sky - er en fjendt- lig
 3. Naarsa - lig Fryd i Mo - der-øi - et tin - drer, da laa - ner
 5. O du, som Jor - den Sangens To - ner læ - rer, som tol - ker

mf

dim.

Skjebne tru - en-de frem-gaaer, naar Glædens Sol fra Li - vets Himmel
 Hjertet du dit Him-mel - ord, og at - ter du dets Sorg og Kummer
 Sorg og Glæ - de, Qval og Lyst, hvis Me-lo - di - er os til Himlen

f *mf*

dolce

fly - er, og tvivl - om - lei - ret Man-dens Hjer - te slaar, naar Mismod
 lin - drer, naar Taa - re blik - ket stir - rer ned paa Jord. Vil Elskovs
 bæ - rer i Hil - se - ner fra E - vig-he - dens Kyst, somtil Na -

f *dim.*

El - skovs Stir - rer-blik om - taa - ger, og Haa - bet døer og An-gest e - ne
 Held sit Pa - ra-diis af - ma - le, da maa for den, o høi - e Sang! du
 tu - ren fø - re os til ba - ge, naar Li - vets vil - de Larm os ned vil

p *<mf* *p*

vaa - ger: da har du, Sang! i di - ne To - ners Røst end for det
 ta - le, og hvertet Glimt af Him - lens Sa - lig - hed i di - ne
 dra - ge: dig pri-ser vær - digt paa din Jor - de - gang kun hvad du

mf *cresc.* *f* *dim.*

ar - me, sy - ge Hjer - te Trøst.
 Lyn til Jor - den da - ler ned.
 Jor - den læ - rer: To - ners Sang. C.N. David.

mf *p*

2. Den Iis, som
 4. Det Haarde

mf *f* *Fine.*

barsk med e - vig Vin - ter tru - er, op-taar - net om U - føl - som he - dens
mildt at bøi - e og at bry - de, det Vil - de blidt at tæm - me er dit

p

Bryst, den smel - ter du, som Mid - dagsso - lens Lu - er, meddi - ne
Værk; men og - saa Svag - hed kan du Kraft ind - gy - de og gjø - re

To - ners re - ne Him - mel - lyst, — og hver en Fø - lel - se, som mildt sig
den Forsag - te mo - dig, stærk. Er Fæ - dre - land og Fri - hedstedt i

rø - rer, du til Be - vist - hed, Liv og Klar - hed fø - rer, du aabner
Nø - den, da to - ner du, og Man - den gaaer i Dø - den, og fal - der

mf *p*

Li - vets Ind - gang, Ly - sets Port, for hvad paa Jord er godt og skjønt og
han i blo - dig Hel - te - dands, da er det dig, som flet - ter Æ - rens

mf

stort.
Krand.

mf *f*

O Fædreland.

Andante.

58. *dolce* *mf* *p*

O Fædreland, hvad har Du tabt, din

(Orig c moll)

gamle Kon - ge so - ver! Et rastløst Liv, til Arbeid skabt, hen -

skyl - led Ti - dens Vo - ver. Et Hjer - te brast, der banked ømt for

Lan - det og for Fol - ket, — et Hjer - te brast, der mildt har dømt og Dommen

mf

mildt for - tol - - ket! Og skjøndt den Frem - tid han har skabt, Dig

dim. *dolce*

ri - ge Frug - ter lo - ver, o Fæ - dre - land, hvad har Du tabt! din gam - le

mf *dolce*

Kon - ge so - - ver! o Fæ - dre - land, hvad har Du tabt! din gamle Konge so - -

mf

ver! din gamle Kon - ge so - - ver. H. P. Holst.

p *pp*

Farvel.

Larghetto.

59. *dolce*

Farvel, far_vell vi bringe, Fa_der! med Taa_rer Dig et ømt Far_

(Orig. d moll)

The first system of the musical score for 'Farvel.' is in G major (one sharp) and 3/4 time. It features a vocal melody in the upper staff and a piano accompaniment in the lower staff. The tempo is marked 'Larghetto.' and the mood is 'dolce'. The piano part begins with a series of chords in the left hand and a melodic line in the right hand. The vocal line starts with a whole note rest followed by a series of eighth and quarter notes.

vel, før dis_se Vol - de Du for_la - der, hvor Du har fredet om vort Held, hvor Du har

mf *dolce*

The second system continues the musical score. The piano accompaniment features a more active melody in the right hand, marked 'mf' (mezzo-forte), while the left hand provides harmonic support. The vocal line continues with a series of eighth and quarter notes, marked 'dolce'.

grædt ved Andres Smer_te, hvor Du har smiilt ved Andres Lyst, hvor In_tet Du for Dig be_

The third system of the musical score. The piano accompaniment continues with a steady rhythm, and the vocal line follows with a series of eighth and quarter notes.

gjer_te: For Di_ne Børn kun slog Dit Bryst! For Dine Børn, som Du for_la - der! Hvorfor da

mf

The fourth and final system of the musical score. The piano accompaniment features a melodic line in the right hand, marked 'mf'. The vocal line concludes with a series of eighth and quarter notes.

standse Taa-rens Væld? Farvel, far - vell vi bringe, Fa-der! med Taarer Dig et ømt Far-

dolce

vell! Far - vell! vi bringe, Fa - der! med Taa - rer Dig et ømt Far -

vell! Far - vell! vi bringe, Fa - der med Taa - rer Dig et ømt Far -

vell! O Fa-der, far - vell! o Fa-der far - vel

mf *dolce*

H. P. Holst.

Hederosen.

Andante.

60.

1. Drengen fandt en Ro - se staae, Ro - se paa en

(Orig. C Dur)

He - de: tryl - le han dens Yn - de saa, og af - sted i

Hast han maa, nær til den at træ - de. Ro - se, Ro - se,

Ro - se rød! Ro - se paa en He - de!

2.

Drengenlo; „jeg plukker Dig,
„Rose paa en Hede!“
Rosen svor: „jeg saarer Dig,
„Saa Du vist skal mindes mig!
„Vogt Dig for min Vrede!“
Rose, Rose, Rose rød!
Rose paa en Hede!

3.

Ei den vilde Dreng adlød
Rose paa en Hede.
Ikke den sit Løfte brød,
Saarede ham i sin Død
Ak! med spildte Vrede.
Rose, Rose, Rose rød!
Rose paa en Hede!

F. Høegh-Guldberg.

Gravsang.

121

Lento.

31.

p

1. Alt for-vand-les skal til Støv, Da - lens Li - lie,
2. O! men in - tet Skabt for - gaaer; Liv i - gjen af

(Orig. e moll)
mf

Sko-vens Løv, Ro - sen snart vi vis - net fin - de; Alt kun blomstrer,
Død op - staaer. Li - lien faldt, en ny frem-træ - der, yn - gre Løv snart

for at svin-de. Jor-dens Her - rel selv til dig Lo-vens Døds - bud
Lun-den klæ-der; og den Grav der luk - ker sig, kun som Vug - ge

strækker sig.
gjem-mer dig.

efter sidste Vers.

ff *p*

3.

Morgen straaler...Barnet fro
Vaagner efter natlig Ro.
Evhedens Morgen smiler...
Graven aabnes, hvor du hviler:
Dødningsklædet synker ned,
Nyskabt hæves du til Fred.

4.

Ti da Klage! Stands da, Graad!
Viist og godt er Herrens Raad.
Snart for Evigheds møde
Alle vore kjære Døde.
Held os! Held, at Alt forgaaer!
Held, at Liv af Død opstaaer.

F. Hægh - Goldberg.

Den frie Mand.

Moderato.

62.

1 Hvo er den fri - e Mand? Den Mand, hvis e - get Tyk - ke og
2 Hvo er den fri - e Mand? Hvo Lo - ven gjer - ne ly - der, ei

ei Ty-ra-nens Nyk - ke, hans Daab be - stem - me kan; han er den fri - e Mand.
gjør hvad den for - by - der, og vil kun, hvad han kan; han er den fri - e Mand.

3.

Hvo er den frie Mand?
Den Mand, hvis Tro kan prøves,
Af Spotter ham ei røves,
Af Præst ei dadles kan;
Han er den frie Mand.

4.

Hvo er den frie Mand?
Hvo selv ved Hednings Dyder
Som Menneske sig fryder,
Og høit dem skatte kan;
Han er den frie Mand.

5.

Hvo er den frie Mand?
Den, som trods Byrd og Titel
I Fløiels Dragt og Kittel
Sin Broder finde kan;
Han er den frie Mand.

6.

Hvo er den frie Mand?
Hvo Borger-Dyd udøver,
Saa ingen kronet Røver
Ham Hæder skjænke kan;
Han er den frie Mand.

7.

Hvo er den frie Mand?
Hvo i sin Dyd sig svøber,
Ei haanlig Yndest kjøber
Af stor og ri - re Mand;
Han er den frie Mand.

8.

Hvo er den frie Mand?
Den Mand, hvis Modei svækkes,
Om end hans Flid ei tækkes
Hans eget Fødeland;
Han er den frie Mand.

9.

Hvo er den frie Mand?
Hvo Gods og Liv kan yde,
For Friheds Bud at lyde,
Dog Intet tabe kan;
Han er den frie Mand.

10.

Hvo er den frie Mand?
Hvo til sit Levnes Dage,
Paa Gravens Bred tilbage,
Med Kjækhed skue kan;
Han er den frie Mand.

Riber.

Allegretto.

63.

1. Vip - per sprin - ge o - ver Klin - ge un - der Le - ers
2. Fro, i Klyn - ge Pi - ger syn - ge, un - der Le - ers

(Orig. G Dur)

Lyd. Bru - ne Pi - ger dand - se,
Klang. Ja, til Da - gen vi - ger,

spø - ge, flet - te Krand - se, o - ver alt er Fryd.
og til Maa - nen sti - ger, ly - der mun - ter Sang.

3.

Alt sig glæder,
Munter qvæder
Hver saa godt han kan;
Tæt om Fiskedammen,
Spise Davren sammen
Dreng og Bondemand.

4.

Hans og Tyge
Leen stryge,
Meie Skaar paa Skaar.
Pigerne begynde
Sæden op at binde,
Alt saa lystigt gaaer.

5.

Hver nu spøger,
Hjertet søger
den, som gav det Haab;
Og naar Maanen smiler,
Parviis hjem man iler
Under Jubelraab. Frankenau.

Allegretto.

64.

1. Dandser Mai - en skjen i - mø - de! Fulgt af Glæ - der u - den Tal hæ - versigdens
 2. Dands, o Yng - ling! dands o Pi - ge! me - dens Vaa - ren straa - ler blid; før dens hul - de

(Orig. F Dur)

Mor - gen - rø - de at - ter o - ver Bjerg og Dal. El - skovs kjæ - re Re - de bygger
 Smil bort, vi - ge, mens det end er Glæ - dens Tid. Bland din Sang med Lø - vets Hvislen,

Alt hvad nys ud - sprun - gen Lund, hvad det spæ - de Straa be - skygger, hvertet Kryb paa
 og med Nat - ter ga - lens Slag, med den kla - re Kil - des Ris - len, syng dens skjøn - ne

Ha - vets Bund.
 For - aars - dag!

3.

I her i det unge Grønne
 Langt fra qualm og taaget Luft,
 I her Høvestadens Skjønne,
 I den friske Blomsterduft,
 Eders Løkker der i pryde
 Med en landlig Hat af Straa;
 Lader glade Sange lyde,
 Al Naturen lyder saa!

4.

Pryder der med blaa Syringer
 Eders Hat og Svanebarm;
 Tumles og hverandre svinger!
 Hopper glade, Arm i Arm!
 Bien Blomst med Bien skifter,
 Vestenvinden aander mat;
 Lufter atter op og vifter
 Margen Blomst paa Eders Hat.

Frankenau.

Moderato.

65.

1. Du, som vor Vei om - svæ-ver i yn - digt Ro - sen - skjær, os
 2. I høi - e Gud - doms Sæ - de stolt ro - lig som en Gud, Zeus

(Orig. Es Dur)

o - ver Gra - ven hæ - ver til be - dre Ver - de - ner; o Haab! til dig op - sti - ge ved
 deel - te Sorg og Glæ - de til Jordens Søn - ner ud. Et Spil for let - te Vin - de høit

Har - pens ful - de Klang den fro ta - nem - me - li - ge Ka - mø - nes Ju - bel sang.
 Glæ - dens Skaal op - foer; men den, hvor Sorg var in - de, sank centner - tung til Jord

3.

Til Jorden at nedstige
 Zeus ynksom Vink dig gav,
 Os arme Dødelige
 At lede til vor Grav.
 Du venlig mild omsvæver
 Vor Vandrings tunge Fjed,
 Du, du for ved os svæver
 I lyse Evighed

4.

Naar trøstløs Kummer nager
 Den Sorrigfuldes Sjæl,
 Naar haabløs Elskov jager
 Fra Glædens Kreds sin Træl;
 Naar Offerdyret segner
 Mat under Skjæbnens Slag,
 Hvert Glimt af Mod henblegner
 I Mismod og i Nag:

5.

Da for hensvundne Dage
 Du drager Sløret blid,
 Og viser Held den Svage
 En bedre Eftertid.
 Den Trættede du qvæger
 Med Drøm om yndig Lyst,
 Med himmelsk Fred du læger
 Det sonderrevne Bryst.

6.

Hver Drøm fra Barndoms Alder
 Bortflye, som Elskovs Ruus.
 Og Dødningsklokken kalder
 Til Skyggekongens Huus.
 Dig see vi end tilsmile
 Vor Bortgang Fryd og Fred;
 Til Lethes Bredder ile
 Vi frøe i dine Fjed.

En Piges Klage over hendes Elskers Død.

Andantino.

66.

1. En ban - ge Drøm for - fær - ded' mig, sligt ei mig o - ver -
 2. Paa Drag - ten Blo - det strøm - viis flød, ret som en Pur - pur -
 3. Dog plud - se - lig et Smil frembrød, hvor Sor - gen ma - led'

(Orig. f moll)

gaae; knap Sø - nens Hvi - le nær - med' sig, før jeg min Vil - helm
 flød; han rak - te frem sin Haand saa rød, og vi - ste mig sit
 sig; hans Røst som Eng - le stem - me lød: „græd Elsk - te, ei for

saae i Død - ningsdragt, paa Gra - vens Høj, han sad for mig saa
 Blod. Hans Hjer - te, som det søg - te mig tre Gan - ge saaes at
 mig!“ Min Drøm er sik - kert alt for sand, o, meer end Drøm den

tyst; hans Haar saa blo - digt om ham fløi, og aab - net var hans Bryst.
 slaae; tre Gan - ge frem det hæ - ved sig af Hu - len, hvor det laae.
 var; i vil - de Sa - ra - ce - ners Land man ham ned - sab - let har.

4.

Hvor Jesus Christus for os leed,
 Der smuldre nu hans Been,
 O Palmer, drysser Taare ned
 Paa Gravens kolde Steen!
 Hans fromme Sjæl omskifted' Stand,
 Og sank i Christi Skjød;
 Han faldt i sin Forlørsers Land,
 Og mødte fro sin Død.

5.

Thi vorder Dydens Palmekrands
 Din Løn i Paradiis!
 Med Engle træde ud i Dans,
 Og synge Jesu Priis!
 Til Himlen staaer din Piges Hæ,
 Ak snart hun følger dig;
 Og slumrer sødt, og trygt som du,
 Til Graven aabner sig.

Frankenau

Allegretto.

66.

1. Duf - ten - de En - ge og korn - ri - ge Van - ge, søl - ver - blaee Vo - ver om
 2. Tidt pløi - er Danskende fjer - ne - ste Bøl - ger, stun - dom han fær - des i
 3. Her var det, Kæmper paa Vang og i Lun - de vær - ned' om U - skyld og
 4. Høit ha - ve Konger ved sto - re Be - drif - ter, Hel - te ved kjæk og - be -
 5. End tro - ner Kraften i E - ge - nes Skyg - ger, Fri - hed end boer un - der
 6. Ret - færd og Fri - hed vort Lø - senmøt' væ - re: Dem ik - kun hyl - der den

(Orig. Es Dur)

1. skovkrandste Kyst, gyn - gen - de Snekker og jub - len - de San - ge, det er vor Fæ - dre - lands
 2. fremme - de Land; sted - se dog Min - det om Danmark ham føl - ger, tryller hamsødt til dets
 3. knu - se - de Vold: Knei - sen - de Høi - e, hvor Fæ - dre - ne blun - de, vid - ne om Kraftens og
 4. røm - me - lig Færd, Skjal - de ved San - ge, og Vi - se ved Skrifter, hæv - det vort Dan - ri - ges
 5. Nordbo - ens Tag, Æ - ten af Kæmper vor Ar - ne be - tryg - ger, Retfærdom - svæ - ver vort
 6. nor - di - ske Mand! Fred om vor Hyt - te og Skjoldom vor Æ - rel Himlen vel - sig - ne vor

Chor.

1. Væl - de og Lyst, det er vort Fædrelands Vælde og Lyst.
 2. el - ske - de Strand, tryller hamsødt til dets el - ske - de Strand.
 3. Fri - he - dens Old, vid - ne om Kraftens og Fri - he - dens Old.
 4. sælgam - le Værd, hæv - det vort Dan - ri - ges sælgam - le Værd.
 5. Ban - ner og Flag, Retfærdom - svæ - ver vort Banner og Flag.
 6. Drot og vort Land! Himlen vel - sig - ne vor Drot og vort Land!

J. Jetsmark.

Nationalsang.

Tempo di Marcia.

67.

f

(Orig. F Dur)

1. Dan-nemark! Dan-ne-mark! hel - li - ge Lyd! him - mel-ske Fryd!

2. Dan-nemark! Ha-vets den e - vi - ge Brud, vi - et af Gud!

8. Dan-nemark! Dan-Kongens Tro - ne, den staaer hæ - dret ved Aar;

4. „Dan-nemark, Dan-Konge!“ ly - der fra Øe, Slet - te og Sø,

5. Dan-nemark! Skjoldungen el - sket og stor frem - me Din Flor!

1. hæ v Dig! min gla - de, min ban - ken-de Barm! Dan - mark! for Dig to-ner

2. Stolt er Din Brud - gom, og væl - dig og rig; ven - lig han kys - ser Dit

3. pry - det ved Dy - der, i Van - held og Held, styt - tet ved Tro - skab, den

4. Bro - der! ræk tro - fast og dansk mig Din Haand, Dan - mark og Kon - ge for-

5. Dan - ne-marks Søn - ner paa Kam-pens Dag stri - de som Hel - te, for

1. San - gen saa varm! Naar Sa - ga næv - ner Dit æld - gamle Navn som
 2. Klæ - de - bons Flig; han qvæ - der for Dig i Vo - ver - nes Klang Din
 3. stan - der som Fjeld. Hos Dan - nemarks Lø - ve var al - drig Svig. Dan -
 4. e - ne vor Aand! i Freds - ti - men sty - re - de Mandens Færd! til
 5. Ban - ner og Flag! Hver Dan - nemarks Søn, som vaudt det Navn ved

1. Æ - rens Havn, jeg næv - ner Dan - ne - marks hæ - dre - de Navn som
 2. Hæ - ders Sang; De Søn - ners Sei - er, naar Krigs - hor - net klang til
 3. Kon - ge siig: stod ei Din Lø - ve i Fred og i Krig mod
 4. Bor - ger værd! i Kam - pens Ti - me de hvæs - se vort Sværd til
 5. virksomt Gavn, skal sig - nen - de næv - ne i Dø - dens Favn: Vort

1. Fø - de - stavn.
 2. Bøl - ge - sang.
 3. Vold og Svig.
 4. Hel - te Færd!
 5. Dan - marks Navn. *Juliane Marie Jessen.*

Sang for Danske.

68. Moderato.
f

(Orig. B Dur)

1. Der er et Land, dets Sted er høit mod Nor - den, og Po - lens
2. Fra Eid'rens Strøm til Ska_gens hvi - de Ban - ker denjyd - ske
3. Mod Øst for den - ne tven - de Ha - ve stri - de med Sjø - lunds
4. Og dybt mod Syd, hvor El - bens Bøl - ge gyn - ger vel tu - sind
5. Saa skil - le Strøm og Sun - de Mark og Stæ - der; men et er

1. Bjer - ge svøm - me nær dets Havn; menskjøn som det er in - gen Plet paa
2. Halv - ø krummer sig mod Nord. Et her - ligt Land! Dets Folks sig Vel - stand
3. Bred og O - thins gam - le Ø; nær Lol - land, Fal - ster, staaer i Klæ - der
4. Sne - ker langs den grønne Kyst i fe - de Marsk, i - mellem gyld - ne
5. Dan - mark, tro - fast er dets Magt; en Bro af Malm Samdrægtig - he - den

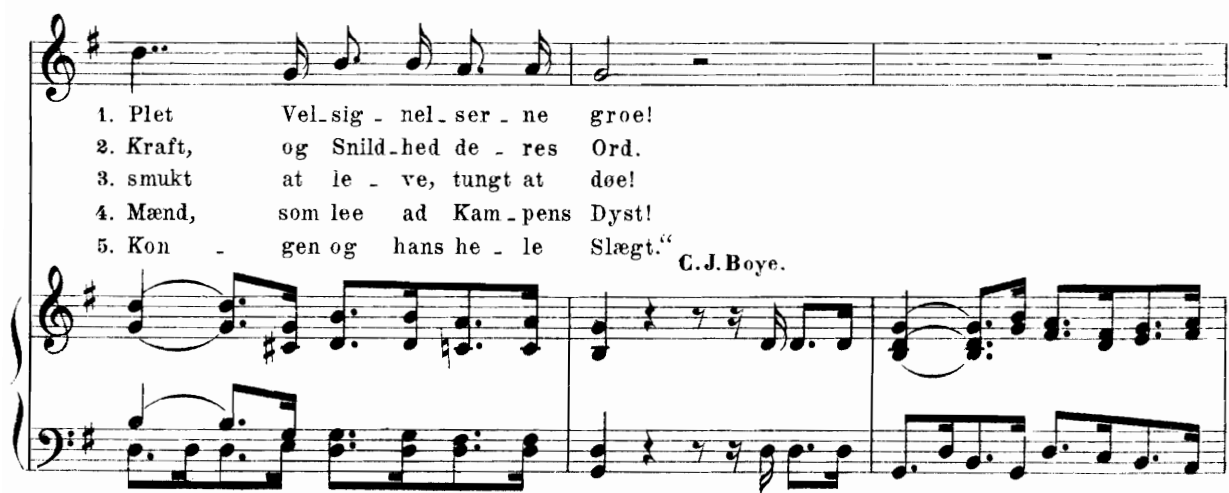
1. Jor - den, og Danmark næv - ner man dets fav - re Navn. I sølvblaa
2. san - ker, paa fremmed Strand det hen - ter Guld om - bord. Den mun - tre
3. hvi - de, med Løv om Haa - ret, Bølgens ran - ke Mø. Det ra - ske
4. Dyn - ger, de rø - de Hjør - de hvi - le sig med Lyst. I øst - lig
5. sme - der fra Bred til Bred, og Ær - lig - hed staaer Vagt. Vort Held er

1. Ve - ster-hav en dei - lig Ha - ve, med Bø - ge - hegn, hvor Natter-ga - le
 2. Strids - hingst o - ver En - gen van - ker, og Sti - mer myl - dre i den dy - be
 3. Folk kan in - gen Man - gel li - de, thi A - gren bøl - ger her sig, so men
 4. Sø, hvor vre - de Stormfugl syn - ger, Bornholmstaaer, kraf - tig, med sit Klippe -
 5. eet, og fælleds er vor Hæ - der, den vog - ter Svær - det med sin Va - re -

1. boe! og hver en Deel gav Himme - len sin Ga - ve, paa hver en
 2. Fjord; til Stavnog Roer har Skoven E - ge - plan - ker, dets Søn - ner
 3. Sø, om fav - re Blom - ster - engstaae Lunde bli - de; her er det
 4. bryst; og dybt i Ste - nen er Karfun - kel - klyn - ger, og det har
 5. tægt! og een den dan - ske Bøn, hvert Hjer - te be - der: „Guds skjærme

1. Plet Vel - sig - nel - ser - ne groe!
 2. Kraft, og Snild - hed de - res Ord.
 3. smukt at le - ve, tungt at døe!
 4. Mænd, som lee ad Kam - pens Dyst!
 5. Kon - gen og hans he - le Slægt.“ C. J. Boye.

Sang for Danske.

Moderato.

69. *mf*

(Orig. G. Dur)

1. Hvor Bøl - gen lar - mer høit fra Søe om
 2. I Dan - mark knei - ser in - tet Fjeld, ei
 3. O straal for Øi - et u - for - sagt, du
 4. O Dan - ne - brog! vort Him - mel - flag! til -
 5. O ret som i dit Pur - pur - flag det

1. Dan - marks gam - le Ri - ge, hvor Bøl - gen krands Land og
 2. gjem - me stol - te Bjer - ge det rø - de Guld til Ladheds
 3. Præg af Nor - dens Stem - pell et Ord, et Haandslag væ - re
 4. aand os Mod og Styr - ke! vift høit mod Skye i blo - digt
 5. hvi - de Kors staaer teg - net, at ty - de christent Sin - de -

1. Øe, som U - skyld Slet - tens Pi ge, der er min
 2. Træl, ei Jern til væl - digt Vær - ge, men Gul - det
 3. Pagt, og Bar - men Tro - skabs Tem - pell Ja Troskab!
 4. Slag, spred Lys i Kam - pens Mør - ke! Fra o - ven
 5. lag, af Kjær - lig - hed om - heg - net, saa styrke

1. elsk - te Fø - de - stavn, der jub - ler jeg mit DanmarksNavn, thi
 2. rigt paa Mar - ken groer, og Jer - nets Kraft i Ar - men boer, u -
 3. du est Dan - marksVærn, du est et Skjoldaf hær - det Jern, du
 4. har en Stem - me talt, du ned til os fra Him - len faldt, og
 5. Ret - ind Kon - gens Aand, og knytte Fre - dens Bro - der - baand, og

mf *p* *mf*

1. der er godt at væ - re, thi der er godt at væ - re!
 2. væb - net har den Vær - ge, u - væb.net har den Vær - ge.
 3. est vort Dan - ne - vir - ke, du est vort Dan - ne - vir - kel
 4. skal til Him - len hæ - ves, og skal til Him - len hæ - ves!
 5. skjær - me Land og Kon - ge, og skjærme Land og Kon - ge.

Chr. Witster.
p

ff

Fædrelandssang.

Moderato.

70. *mf*

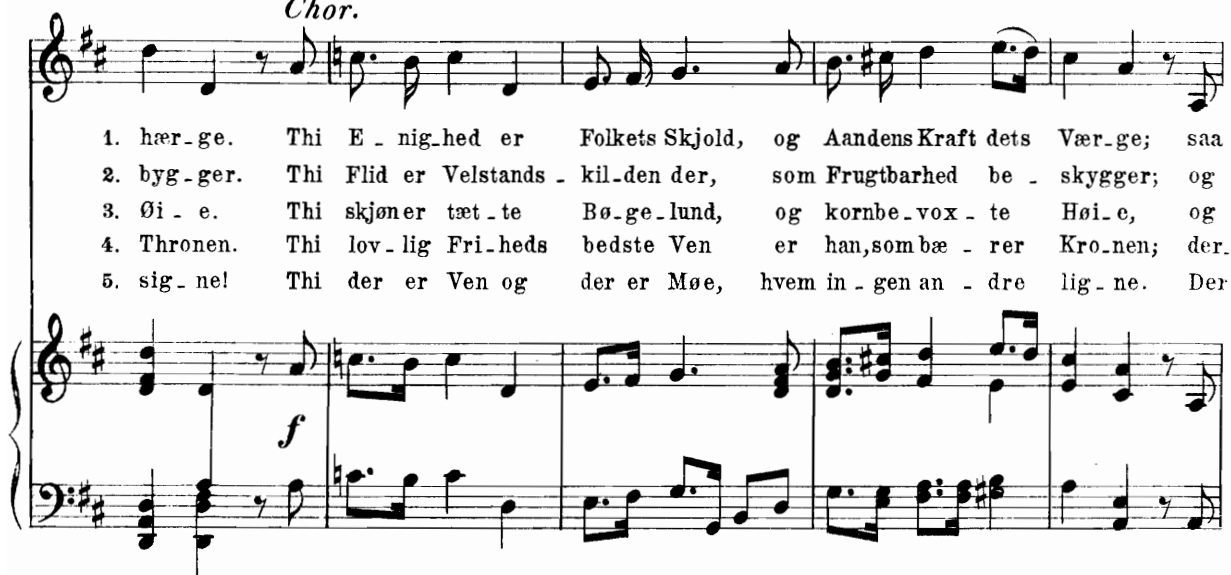
1. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
 2. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
 3. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
 4. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at
 5. Jeg veed et Land i høi - en Nord, hvor der er godt at

1. væ - re. Som Stat ei mæg - tig el - ler stor, men høit dog holdt i
 2. væ - re. Ei Gul - det der i Bjer - ge groer, men Mark og Eng det
 3. væ - re. Ei Skjøn - hed der i Templer boer, men un - der Him - lens
 4. væ - re. Ei Fri - hed der er tryg - let Ord, men Kongens Daad og
 5. væ - re. Vel rin - der Blod meer varmt paa Jord, men Troskab der man

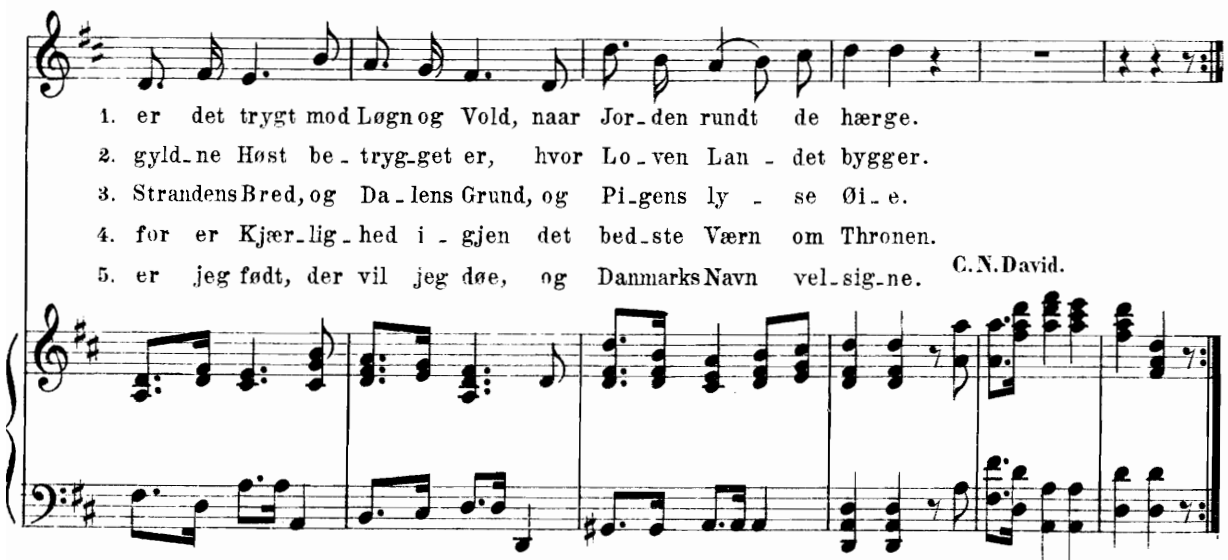
1. Æ - re. Thi E - nighed er Folkets Skjold, og Aandens Kraft dets
 2. bæ - re. Thi Flid er Vel - stands - kil - den der, som Frugtbar - hed be -
 3. Sphære. Thi skøn er tæt - te Bø - ge - land, og korn - be - vox - te
 4. Æ - re. Thi lov - lig Fri - heds bed - ste Ven er han, som bæ - rer
 5. bæ - re. Thi der er Ven og der er Moe, hvem in - gen an - dre

1. Vær-ge; saa er det trygt med Løgn og Vold, naar Jor - den rundt de
 2. skygger og gyld-ne Høst be - tryg-get er, hvor Lo - ven Lan - det
 3. Høi-e, og Strandens Bred, og Da - lens Grund, og Pi - gens ly - se
 4. Kro-nen; der - for er Kjær - lig - hed i - gjen det bed - ste Værn om
 5. lig - ne. Der er jeg født, der vil jeg døe, og Danmarks Navn vel -

Chor.

1. hær-ge. Thi E - nig-hed er Folkets Skjold, og Aandens Kraft dets Vær-ge; saa
 2. byg-ger. Thi Flid er Velstands - kil-den der, som Frugtbarhed be - skygger; og
 3. Øi - e. Thi skjøner tæt-te Bø-ge-lund, og kornbe-vox - te Høi-e, og
 4. Thronen. Thi lov - lig Fri-heds bedste Ven er han, som bæ - rer Kro-nen; der.
 5. sig - ne! Thi der er Ven og der er Møe, hvem in - gen an - dre lig - ne. Der

1. er det trygt mod Løgn og Vold, naar Jor - den rundt de hærges.
 2. gyld-ne Høst be - tryg-get er, hvor Lo - ven Lan - det bygger.
 3. Strandens Bred, og Da - lens Grund, og Pi - gens ly - se Øi - e.
 4. for er Kjær - lig - hed i - gjen det bed - ste Værn om Thronen.
 5. er jeg født, der vil jeg døe, og Danmarks Navn vel - sig - ne. C. N. David.

MORGENSANGE.

Nu ringer alle Klokke mod Sky.

Andante.

71.

1. Nu rin - ger al - le Klok - ker mod Sky; det
 2. Det to - ner med Lov og Priis og Bøn fra
 3. For os han van - dred i Gru - ben ned; han

(Orig. C Dur)

ki - mer i fier - ne Ri - ger. Hver Søn - dag Mor - gen
 Jord mod Pa - ra - diis - ha - ven: Det var en Søn - dag
 gik til de Dø - des Ri - ge. Til Li - vet med stor

høit paa ny stor Glæ - de mod Him - len sti - ger.
 Mor - gen skjøen, vor Frel - ser stod op af Gra - ven.
 Her - lig - hed han vil - de for os op - stil - ge.

4.

Al Verdens Glæde begravet laae;
 Nu frydes vi alle Dage:
 Den Glæde, Søndagssolen saae,
 Den har i Verden ei Mage.

6.

Og der blev Glæde paa Jorderig
 Liig Glæden i Engles Himmel:
 Livskongen løfted op med sig
 Til Livet sin Bornevimmel.

5.

Der sad en Engelpaa Gravens Steen
 Blandt Lillier i Urtehaven;
 Han peged med sin Palmegreen,
 Hvor Jesus stod op af Graven.

7.

Guds Børn skal holde med EngleBøn
 Med Jubel i Paradiishaven:
 Det var en Søndag Morgen skjøen,
 Vor Frelser stod op af Graven.

B. S. Ingemann.

Lysets Engel gaaer med Glands.

137

Andante.

72.

1. Ly - sets En - gel gaaer med Glands gjen - nem Him - mel -
2. Sol gaaer o - ver Ver - den ud med Guds Lys i

por - te. For Guds En - gels Straa - le - krands
Øi - e: See! Vor Her - res Sen - de - bud

flyg - ter al - le Nat - tens Skyg - ger sor - te.
gaaer paa gyld - ne Sky - er i det Høi - e.

3.

Englen spreder over Jord
Glandsen fra Guds Himmel;
I sin Kaabes Straaleflor
Favner han Alverdens glade Vrimmel.

4.

Sol seer ind i Slot og Vraa,
Seer paa Drot og Tigger,
Seer til Store, seer til Smaa,
Kysser Barnet, som i Vuggen ligger.

5.

Os han ogsaa favne vil
Englen i det Høie;
Os han ogsaa smiler til
Englen med Guds Himmelglands i Øie.

6.

Os har og Vor Herre kjær:
Ingen Sjæl han glemmer;
I hvert Solglimt Gud er nær
Og vor glade Morgensang fornemmer.

B. S. Ingemann.

Nu vaagne alle Guds Fugle smaae.

Andantino.

73.

1. Nu vaag-ne al-le Guds Fug-le smaa, de fly-ve fra Re-de og
 2. Nu qvid-drer Sva-len paa Kir-ke-tag, og Spur-ven ved Men-ne-skens

(Orig. B Dur)

sjun-ge, de pri-se Vor Her-re saa godt de for-maae: de
 Hu-se. De syn-ge: God-mor-gen! de syn-ge God-dag! de

tak-ke for Li-vet og Ly-set med fløi-ten-de Tun-ge.
 syn-ge Guds-fred Gud skee Lov! og i Luf-ten hen-su-se.

3.

Smaafuglens Sang Vor Herre forstaaer;
 Han kjender hver Sjæl i sit Rige;
 De Fattiges Lovsang han ikke forsmaaer;
 Han seer, hvad de maalløse Skabninger alle vil sige.

4.

Os seer Du ogsaa, Du kjære Gud!
 Du hører vor Røst i din Himmel;
 Naar Fuglene flagre af Rederne ud,
 Du hører Smaabørnenes Priis i din jublende Vrimmel.

B. S. Ingemann.

I Østen stiger Solen op.

Andante.

74.

1. I Ø - sten sti - ger So - len op: den
2. Den kom - mer fra den fav - re Kyst, hvor
3. Den hil - ser os end nu saa smukt fra

(Orig. A Dur)

spre - der Guld paa Sky, gaaer o - ver Hav og
Pa - ra - di - set laae; den brin - ger Lys og
E - dens Mor - gen - rød, hvor Træ - et stod med

Bjer - ge - top, gaaer o - ver Land og By.
Liv og lyst til Sto - re og til Smaa.
e - vig Frugt, hvor Li - vets Væld ud - flød.

4.

Den hilser os fra Livets Hjem,
Hvor størst Guds Lys oprandt
Med Stjernaen over Bethlehem,
Som Østens Vise fandt.

5.

Og med Guds Sol udgaaer fra Øst
En himmelsk Glands paa Jord,
Et Glimt fra Paradisets Kyst,
Hver Livets Abild groer.

6.

Og alle Stjerner aale sig
Hvor Østens Sol gaaer frem:
Den synes dem him Stjerne lig,
Der stod ved Bethlehem.

7.

Du Soles Sol fra Bethlehem
Hav Tak og Lov og Pris
For hvert et Glimt fra Lysets Hjem
Og fra dit Paradis!

E. S. Ingemann.

Morgenstund har Guld i Mund.

Moderato.

75.

1. Mor - gen - stund har Guld i Mund;
 2. Mor - gen - glød gjør Kin - den rød;
 3. Op i fri - ske Mor - gen - stund!

(Orig. A Dur)

Mor - gen - sol Guds Rig - doms Væld op - luk - ker; glad i gyld - ne
 Mor - gen - luft Guds Sund - heds - brøndom su - ser: Li - vets Væld i
 fryd dig, Sjæl, som Fug - len i det Hoi - e! fat - tigst Sjæl er

Mor - gen - stund fat - tigst Fugl i Straale - ha - vet duk - ker.
 Mor - gen - glød strømmer ud i - gjen - nem Him - mel slu - ser.
 rig og sund med Guds ri - ge Her - lig - hed for Øi - e.
 B.S. Ingemann.

Nu fitte til hinanden.

Moderato.

76.

1. Nu tit - te til hin an - den de fav - re Blom - ster
 2. Den kjø - re Gud og Ska - ber den mind - ste Orm er
 3. Guds Sea var selv et Barn, og paa Kryb - be - straa han

(Orig. F Dur)

smaa; de mun - tre Fug - le kal - de paa hver -
 nær; han fø - der Fugl og Mar - kens Lil - lie
 laae; hans Vug - ge stod paa Jord for - u - den

an - dre; nu al - le Jor - dens Børn de - res Øi - ne op -
 klæ - der; dog Men - ne - ske - nes Børn har han al - ler - mest
 Gæn - ge. Guds Him - me - ri - ges Fryd har han lo - vet de

slaae; nu Sneg - len med Huus paa Ryg vil van - dre.
 kjær - Gud aan - der paa Øi - et, naar det græ - der.
 Smaa og Blom - ster fra Pa - ra - di - sets En - ge.

4.

Guds Søn har os saa kjær; han er Børnevennen stor;
 Han bærer Barnet op til Gud paa Armen;
 Han Størm og Hav betvang, da han vandred paa Jord;
 Men Børnene leged ham ved Barmen.

5.

O Du, som os velsigned og tog i Favn de Smaa,
 En Morgen see vi Dig i Paradiset!
 Du lærte os til Gud vore Øine opslaae —
 Evindeligt være Du lovpriset!

B. S. Ingemann.

Gud skee Tak og Lov.

Andante.

77.

1. Gud skee Tak og Lov! vi saa dei - lig sov: Bar-net laae med
 2. Med hiin Glands fra Sky kom der Lys i By, komder Glimt af

(Orig. E Dur)

var - me Kind paa Pu - den. Nu som Fug - len frisk!
 Sol i al - le Sjø - le. Al - le Ha - ner goel,

rask som Ha - vets Fisk! Mor-gen-so - len tit - ter gennem Ru - den.
 hil - sed glad Guds Sol; al - le væv-re Tun-gersmaa fik Mæ - le.

3.

Fattig Mand fuldstærk
 Gaaer nu til sit Værk;
 Rask hver Haand sig rører nu med Glæde.
 Fattig Kone maa
 Til sin Dont udgaae,
 At de Smaa skal ei for Brødet græde.

5.

Ei den mindste Muus
 Savner Tag og Huus;
 Fattigst Spurveunge har sin Rede.
 Ei den mindste Fugl
 Savner Ly og Skjul;
 Vi skal heller ei om Fristed lede.

4.

Fader gik sin Vei.
 Moder see vi ei;
 Dog i Nød vi sidde ei tilbage.
 Arnens Ild er slukt;
 Hjemmets Dør er lukket;
 Gud dog sørger for os alle Dage.

6.

Lystig Hanen goel,
 Hilsed glad Guds Sol;
 For hver Sjæl er Lys og Lyst oprundet.
 Nu, som Fuglen frisk!
 Rask som Havets Fisk!
 Vi har Kjærligheds-Asylet fundet

B. S. Ingemann.

Storken sidder paa Bondens Tag.

Andantino.

78.

1. Stor-ken sid - der paa Bon - dens Tag; han seer o - ver Mark og
2. Stor-ken klap - per paa Bon - dens Tag, og Gjø - gen kuk - ker i

(Orig. A Dur)

En - ge. Det bli - ver saa dei - lig en For - aars - dag; nu
Sko - ven. Med Mai - løv nu kom - mer skjøen Val - borgs Dag; nu

kom - mer den fav - re Tid, jeg ven - ted saa læn - ge.
sti - ger der Pint - se - glands med Sol o - ver Vo - ven.

3.

Storken flyver fra Bondens Tag,
Han spanker i grønne Enge.
Han kommer som Gjest til skjen Valborgs Dag;
Han bringer den favre Tid, jeg ventede saa længe.

4.

Storken flyver til Høsten bort;
Han kommer igjen ad Aare.
Du Sommerens Gjest! dvæl ikke for kort!
Velkommen du favre Tid, jeg elsker saa saare.

R. S. Ingemann.

Der staaer et Slot i Vesterled.

Andantino quasi Allegretto.

79. *dolce*

1. Der staaer et Slot i Ve - ster-led, tæk- ket med gyld - ne
 2. Fra tu - sind Taar - ne funk - ler Guld; Por - ten skin - ner som
 3. Sol - eng - len svin - ger Ly - sets Flag, van- drer til fjer - ne

(Orig. As Dur)

Skjol - de; did gaaer hver Af - ten So - len ned bag Ro - sensky - er - nes Vol - de. Det
 Ra - vet; med Straa - le - støt - ter un - der fuld sig Bor - genspejler i Ha - vet. Guds
 Lan - de; ham føl - ger Liv og Lys og Dag bag Nattens bru - sende Van - de. Liig

Slot blev ei med Hæn - der gjort: ma - ge - løst staaer det smyk - ket; fra
 Sol gaaer i sit Guld - slot ind, skin - ner i Pur - pur - klæ - der I
 So - len fa - rer Li - vet hen, gaaer til For - kla - rings - ky - sten: med

Jord til Him - mel naaer dets Port vor Her - re selv det har byg - get.
 Ro - sen - sky paa Bor - gens Tind staaer Ly - sets Banner med Hæ - der.
 Glands op - duk - ker Sol i - gjen fra Pa - ra - di - set i Ø - sten. B.S. Ingemann.

Andante.

80. *dolce*

(Orig. E Dur)

1. Da - gen gaaer med ra - ske Fjed; Da - gens Børnmaa i - le,
 2. Lyk - ken gjæk - ker Sto - re, Smaa, le - ger med Guld - tær - ning.

Af - ten-rø - den bringer Fred, Nat - tens Stjer - ner Hvi - le.
 Lyk - ke - ligt at hvi - le paa er fuld - end - te Gjer - ning.

3.

Lidt dog Store, Mindre Smaa,
 Kan tilgavns fuldbringe;
 Villien seer Vor Herre paa
 Giver Kraften Vinge.

4.

Lykkens lunefulde Spil
 Leger ei med Sjæle:
 Alting føies som Gud vil
 Her er trygt at dvæle!

5.

Blomst skal bære Frugt engang,
 Høst skal følge Sommer.
 Dag er ei saa travl og lang,
 Aftenstund dog kommer.

6.

Lad ved Dag kun op og ned
 Lykkens Tærning rulle!
 Fandt ved Qvel kun Sjælen Fred,
 Gik det som det skulde.

B. S. Ingemann.

I fjerne Kirketaarne hist.

Andante.

81. *dolce*

(Orig. A Dur)

1. I fjer - ne Kir - ke -
 rul - ler ud den
 seer til si - ne
 Barn, der sy - nes

taar - ne hist nu Af - ten - klok - ker - ne rin - ge. Snart
 stil - le Nat sit Skyg - ge - flor o - ver Him - len, og
 Børn da vist, han seer til Høi - e og Rin - ge, selv
 mest for - ladt, Gud Fa - der selv vil be - va - re: han

so - ver li - den Fugl paa Qvist med Ho - ve - det un - der sin
 den, som sid - der mest for - ladt, seer op i - mod Stjer - ne -
 til den lil - le Fugl paa Qvist med Ho - ve - det un - der sin
 sen - der i den stil - le Nat til Jor - dens sin Eng - le -

Vin - ge. Nu sam - les Fræn - der kjønt i - gjen som
 vrim - len. Og gjen - nem Him - mel - sie - ret ad der
 Vin - ge. Til den som so - ver seer han hen; han
 ska - re. De spre - de de - res Vin - ger ud. naar

Fug - le - un - ger paa Gre - ne; men den som har slet
 skin - ner Øi - ue fuld - kla - re; mildt seer den kjæ - re,
 vug - ger Fug - le - nes Gre - ne; og den som har slet
 al - le Øi - ne sig luk - ke. Selv vaa - ger he - le

in - gen Ven, han sid - der ved Qvel al - e
 sto - re Gud her - ned med sin Stjer - ue ska -
 in - gen Ven, han la - der ei sid - de e
 Ver - dens Gud ved Skab - nin - gens sto - re Vug

ne.
 re.
 ne.
 ge. B. S. Ingemann.

1. 2. 8. 4.
 2. Snart
 3. Han
 4. Det

Til vor lille Gjerning ud.

Andantino.

82. *dolce*

(Orig. F Dur)

1. Til vor lil - le Gjerning ud gik vi Smaa fuld - gla - de;
 2. Du, som vi - ser Dag og Nat Sol og Stjer - ner Vei - el
 3. Lad den Kjær - ne un - derfuld vox - e i vort In - dre,

Vil - lien saae den kjæ - re Gud, hjalp os som vi ba - de.
 Li - vets un - der - ful - de Skat gav Du os i Ei - e.
 naar der skin - ner Sol paa Muld, og naar Stjer - ner tin - dre!

Nu er Da - gens Lys ud-slukt; lukt ert snart vort Øi - e. Giv vor lil - le
 I hver Bar - ne - sjæl paa Jord har Du lagt en Kjær - ne til en Blomst med
 Lad det Frø op - vox - e smukt med din Bør - ne - vrim - mel, til at bæ - re

Gjer - ning Frugt, Fa - der i det Høi - e!
 him - melsk Flor, her - lig som en Stjer - ne.
 e - vig Frugt i din høi - e Him - mel! B. S. Ingemann.

Andante.

83.

dolce

(Orig. Es Dur)

1. Bliv hos os, naar Da - gen hel - der, Du kjæ - re Fa - der og
 2. Hen - spre - do - ver Dal og Høi - e dit Stjer - ne - klæ - de - bons
 3. Bliv hos os, og vi vil drøm - me om Eng - le - bør - ne - nes
 4. Og Kongen i Li - vets Ri - ge vil fav - ne al - le de
 5. Bliv hos os, naar Da - gen hel - der, Du kjæ - re Fa - der og

1. Gud! bliv hos os, naar Mør - ket væl - der af Nat - tens Slu - ser
 2. Flig! saa luk - ke vi trygt vort Øi - e og slum - re sødt hos
 3. Fred; Din Aand gennem Him - mel - strøm - me vil su - se til os
 4. Smaa; paa Eng - le - nes Him - mel - sti - ge skal Bar - ne - sjæ - le
 5. Gud! og Pa - ra - diis - ly - set væl - der af Nat - tens Slu - ser

1. ud!
 2. Dig.
 3. ned.
 4. gaae.
 5. ud. B. S. Ingemann.

Den skjønnne Jordens Sol gik ned.

Maestoso.

84.

f *p*

(Orig. H Dur)

1. Den skjønn - ne Jor - dens Sol gik ned; men
 2. Al Ver - den som en Kir - ke stor bag
 3. Paa mind - ste Blad i stør - ste Skov har
 4. Gud! i din Haand alt Stort er smaat, men

Stjer - ne - ska - rer - ne funk - le. En stør - re Ver - dens Her - lig -
 Sky sig hvæl - ver for - o - ven; i Templets Krog Guds grøn - ne
 gla - de Skab - nin - ger hjem - me; hvor Liv sig ra - rer til Guds
 kjær - det Mind - ste til - li - ge. Den Bar - ne - sjæl er bjer - get

f

hed ned - glim - ter nu i det Dunk - le.
 Jord er skjult som et Blad fra Sko - ven.
 Lov, det mind - ste han ei vil glem - me.
 godt, som skju - ler sig i dit Ri - ge.

dim.

B. S. Ingemann.

Den store stille Nat gaaer frem.

151

Larghetto.

85.

1. Den sto - re stil - le Nat gaaer frem med
 2. I Him - mel - o - ce - a - nets Skjød ned -
 3. O! Nat, rul di - ne Verd - ner frem i

dolce

(Orig. As Dur)

Lys fra Him - mel - lens Sa - le; hvert Lys er Sol for
 duk - ker Nat - ten sin Vin - ge med al - le Stjer - ne -
 O - ce - a - ner af Him - le, med Priis til Gud fra

Sjæ - les Hjem i høi - e - re Verd - ners
 so - les Glød, mens Sphæ - rer - nes Har - per
 Eng - les Hjem og Jor - derigs Sjæ - le

Da - le.
 klin - ge.
 vrim - le!

R. S. Ingemann.

Julesang.

Andantino.

86.

1. Dei - lig er den Him - mel blaa, Lyst det er at see der -
 2. Det var midt i Ju - le - nat, hver en Stjer - ne glim - ted
 3. Stjer - nen led - te vi - se Mænd til ny fød - te Kon - ge
 4. Den - ne Stjer - ne lys og mild, som kan al - drig le - de

(Orig. As Dur)

paa, hvor de gyld - ne Stjer - ner blin - ke, hvor de smi - le, hvor de
 mat, men med Eet der blev at sku - e en saa klar paa Him - lens
 hen, vi har og en saa - dan Stjerne, og naar vi den føl - ge
 vild, er hans Gud - doms = Ord det kla - re, som Han lod os aa - ben -

vin - ke os fra Jor - den op til sig os fra
 Bu - e, som en lil - le Stjer - ne Sol, som en
 gjer - ne, kom - me vi til Je - sum vist! kom - me
 ba - re til at ly - se for vor Fod! til at

Jor - den op til sig.
 lil - le Stjer - ne = Sol.
 vi til Je - sum vist!
 ly - se for vor Fod! N. F. S. Grundtvig.

Allegretto.

87. *mf*

1. Kom-men und Schei - den, Su - chen und Mei - den, Fürch-ten, und Seh - nen,
 2. Fruchtlos hie-nie - den ringst du nach Frie - den! täuschen-de Schim - mer,
 3. Auf zu der Ster - ne leuch - ten-der Fer - ne bli - cke vom Stau - be,
 4. Gön - sti-ge Flu - then tra - gendie Gu - ten, fö - dern die Bra - ven,
 5. Männlich zu lei - den, kraft-voll zu mei - den, kühn zu verach - ten,

(Orig. D Dur)

1. Zwei-feln und Wäh - nen, Armuth und Fül-le, Ver - ö - dung und Pracht
 2. win-ken dir im - mer; doch wie die Furchen des glei - ten-den Kahn's
 3. mu-thig der Glau - be: dort nur verknüpft ein un - sterb - li-ches Band
 4. si - cher zum Ha - fen, und, ein har-mo-nisch ver - klin - gen-des Lied,
 5. bleib'un - ser Trach - ten bleib'un - ser Kämpfen! in e - her-ner Brust

cresc.

1. wech-seln auf Er-den, wie Dämm' - rung und Nacht!
 2. schwin-den die Zau-ber-ge - bil - - de des Wahns!
 3. Wahr-heit und Frieden, Ver - ein und Be - stand!
 4. schliesst sich das Le-ben dem ed - - len Ge - müth!
 5. uns des un-sträfli - chen Wil - - lens be - wusst! Matthiison.

f *mf*

Romance af „Wallenstein“

Andante.

88. *p*

1. Der Eich - - - wald
2. „Das Herz ist ge -
1. Dybt Sko - - - ven
2. Ak Hjer - tet er

brau - set, die Wol - ken ziehn, das Mägd - lein
stor - ben, die Welt ist leer, und wei - ter
bru - ser og Sky - en gauer. Ved Stran - dens
dødt og hvor - hen hun seer er in - tet,

wan - delt an U - - fers Grün. Es bricht sich die
giebt sie dem Wan - schenichts mehr. Du hei - li - ge,
Blom - ster.bred Pi - gen staaer. Høit op - skytler
in - let at øn - ske sig meer. Du Hel - li - ge!

Wel - le mit Macht, mit Macht, und sie seufzt hin -
 ru - fe dein Kind zu - rück! ich ha - be ge -
Bøl - gen saa brat; saa brat; og hun syn - ger
kald da dit Barn til dit Bryst mig har jo alt

aus in die fin - ste-re Nacht, das Au - ge von
 nos - sen das ir - di-sche Glück, ich ha - be ge -
ud i den dæm - ren-de Nat, af trø - stes - løs
hen - rykt den jor - di-ske Lyst, jeg har jo alt

Wei - nen ge - trü - bet!
 lebt und ge - lie - bet! *F. Schiller.*
Kum - mer hen - re - vet.
el - sket og le - vet. A. Oehlenschläger.

Romance af „Genovevan.“

Andante.

89.

1. Dicht von Fel - sen ein - ge -
 dich ja doch ver -
 und ich ward ver -
 1. Hist i Kreds af hoi - e
 skjød hun en Be -
 haa - - - bed! Nu mig

(Orig. f moll)

schlo - sen, wo die stil - - - len Bäch - lein
 sto - ssen, und sie war so süß und
 sto - ssen, Bit - ten zeug - - - ten nur Ver -
 Fjel - de, hvor de dunk - - - le Pi - le
 drø - eet, og hun var saa sød og
 glip - per Haa - bet selv, jeg sto - led

gehn, wo die dun - - - klen Wei - den
 schön, tau - send Thrä - - - nen sind ge -
 schmähn. dicht von Fei - - - sen ein ge -
 staae, hvor de stil - - - le Kil - der
 smuk, tu - sind Taa - - - rer fald i
 paa. Hist i Kreds af nøg - ne

spros - sen wünsch' ich bald mein Grab zu sehn, hier im
 flos - sen, und sie darf - te dich versch - mäh'n. — Su - che
 sclos - sen, wo die stil - len Bäch - lein geh'n, hier im
væl - de, øn - sker jeg min Grav at faae, i den
Stø - vet, hun for-ag - ted Bøn og Suk. — Søg da
Klip - per, hvor de dunk - le Pi - le staae, dybt i

küh - len, ab - ge - leg - nen Thal such' ich Ruh' für mei - nes Her - zens
 Ruh' für dei - nes Her - zens Qual hier, ein Grab im ein - sam grü - nen
 stil - len, ein - sam grü - nen Thal such zum Tro - ste dir ein Grab zu -
kjø - li - ge, den skjul - te Dal Ro jeg sø - ger for mit Hjer - tes
Ro for det - te Hjer - tes Qual, søg en Grav i den ne stil - le
En - som - he - dens tau - se Dal, find en Grav, og end dit Hjer - tes

Qual.
 Thal.
 mal. L. Tieck.
 Qual.
 Dal.
 Qual. I. L. Heiberg.

2. Hat sie
 3. Hof - fend

2. Grunt for -
 3. Ak jeg

Der Fischer.

Andantino quasi Allegretto.

90. *dolce*

1. Das Was - ser rauscht', das Was - ser schwoll, ein Fi - schersass da -
 2. Sie sang zu ihm, sie sprach zu ihm: was lockst du mei - ne
 3. Labt sich die lie - be Son - ne nicht, der Mond sich nicht im
 4. Das Was - ser rauscht', das Was - ser schwoll, netzt ihm den nack - ten

ran ———, sah nach der An - gel ru - he-voll, kühl bis an's Herz hin -
 Brut ———? mit Men - schenwitz und Men - schenlist hin - auf in To - des -
 Meer ——— kehrt wel - len-ath - mend ihr Gesicht nicht dop - pelt schö - ner
 Fuss ———; sein Herz wuchs ihm so sehn - sucht-voll, wie bei der Lieb - sten

an ———. Und wie er sitzt und wie er lauscht, theilt sich die Fluth em -
 gluth ———? Ach! wuss - test du, wie's Fisch - lein ist, so woh - lig auf dem
 her ———? Lockt dich der tie - fe Him - mel nicht, das feucht-verklär - te
 Gruss ———. Sie sprach zu ihm, sie sang zu ihm; da war's um ihn ge -

per ———; aus dem be - weg - ten Was - ser rauscht ein feuch - tes Weib her -
 Grund ——— du stiegst her-un - ter, wie du bist, und wür - dest erst ge -
 Blau ———? lockt dich dein ei - gen An - ge - sicht nicht her in ew' - gen
 sehnen ———; halb zog sie ihn, halb sank er hin, und ward nicht mehr ge -

vor
sund
Thau
sehn — Goethe.

poco f *p*

Das Grab.

Larghetto.

91. *dolce*

1. Das Grab ist tief und stil - le, und schau - der - haft sein Rand. Es
2. Das Lied der Nach - ti - gal - len tönt nicht in sei - nem Schoos. Der
3. Ver - lass - ne Bräute rin - gen um - sonst die Hän - de wund; der
4. Doch sonst an kei - nem Or - te wohnt die erseh - te Ruh; nur
5. Das ar - me Herz, hie - nie - den von man - chem Sturm be - wegt, er

1. deckt mit schwarzer Hül - le ein un - be - kanntes Land.
2. Freundschaft Ro - sen fal - len nur auf des Hü - gels Moos.
3. Wai - se Kla - gen drin - gen nicht in der Tie - fe Grund.
4. durch die dunkle Pfor - te geht man der Heimath zu.
5. langt den wah - ren Frie - den nur wo es nicht mehr schlägt. Salis.

Trost am Grabe.

Andante.

92.

1. Trock - ne dei - nes Jam - mers Thrä - nen, hei - tre dei - nen
 2. Gleich des Fel - des Blu - men schwindet al - les Fleisch um -
 3. Gleich des Fel - des Blu - men wer - de al - les Fleisch ver -
 4. Die - se Kräf - te, die - ses Trach - ten zur Vollkom - men -
 5. Nein, nicht spot - tend, nicht ver - ge - bens schufst du, Gott, dein
 6. Auf von Mo - der und Ver - we - sung blick hin - auf, mein
 7. Ach des Won - ne - tags, der wie - der e - wig Freund und
 8. Bald vielleicht, ach bald verschwun - den ist auch mei - ne

dolce

(Orig. Es Dur)

1. Blick; denn es bringt kein ban - ges Seh - nen
 2. her; trau - rend sucht der Freund und fin - det
 3. stäubt; nur der Er - den - leib wird Er - de,
 4. heit; die - ses Vor - ge - fühl, dies Schmach - ten
 5. Bild; Lieb' und Weis - heit hat des Le - bens
 6. Geist, wo im Frie - dens Thal Ge - ne - sung
 7. Freund, El - tern, Kin - der, Schwe - stern, Brü - der,
 8. Zeit, und die letz - te mei - ner Stun - den

1. ihn, der starb, zu - rück. Ach die hol - de
 2. sei - nen Freund nicht mehr. Vor dem wel - ken
 3. sein Be - woh - ner bleibt. Ja du lebst, Ge -
 4. nach Un - sterb - lich - keit. Die - ser Geist, der
 5. Geist in Staub ge - hüllt. Die - se Hül - le
 6. al - les Jam - mers fleusst, wo nicht Krieg, Erd -
 7. Mann und Weib ver - eint. Wann, ge - lehrt von
 8. kommt vielleicht schon heut. O lasst Got - tes

1. Stimm' und Re - de und der Lieb - lich - kei - ten je - de,
 2. Greis' am Sta - be, sinkt der Jüng - ling, sinkt der Kna - be,
 3. lieb - ter, le - best ü - ber Ster - nen, o - der schwe - best
 4. Wel - ten den - ket wür - de mit in's Grab ge - sen - ket?
 5. wird zer - trüm - mert, und die frei - e See - le schim - mert
 6. be - ben, Flu - then, Hun - ger, Pest und wil - de Glu - then,
 7. Him - mels - wei - sen, wir des Va - ters Lie - be frei - sen,
 8. Weg uns wan - deln, im - mer gut und red - lich han - deln;

1. und sein freund - li - ches Ge - sicht ruht im Grab und
 2. vor der Mut - ter sinkt in's Grab oft die jun - ge
 3. mit - leids - voll um dei - nen Freund, der an dei - nem
 4. und ge - schaf - fen hät - te Gott die - ses Al - les
 5. zu der hö - hern Gei - ster Chor im - mer herr - li -
 6. wo nicht Tren - nung mehr noch Tod Lie - ben - den, Ge -
 7. der aus Irr - thum, Schmach und Gram uns in sei - ne
 8. dass wir, ruft der Va - ter nun, fröh - lich hin - gehn

1. keh - ret nicht.
 2. Braut hin - ab.
 3. Gra - be weint!
 4. nur zum Spott?
 5. cher em - por.
 6. lieb - ten droht!
 7. Ru - he nahm.
 8. aus - zu - ruhn. Noss.

pp

Erlkönig.

Poco Allegretto.

93.

1. Wer rei - tet so spät durch Nacht und Wind! es ist der Va - ter mit
2. Mein Sohn! was birgst du so bang dein Ge - sicht? siehst, Va - ter du den Erl -

sei - nem Kind; er hat den Kna - ben wohl in dem Arm, er fasst ihn sicher, er
kö - nig nicht? den Erl - len - kö - nig mit Kron' und Schweif? mein Sohn, es ist ein

hält ihn warm.
Ne - bel - streif.

3. „Du lie - bes Kind komm’
5. „Willst, fei - ner Kna - be, du

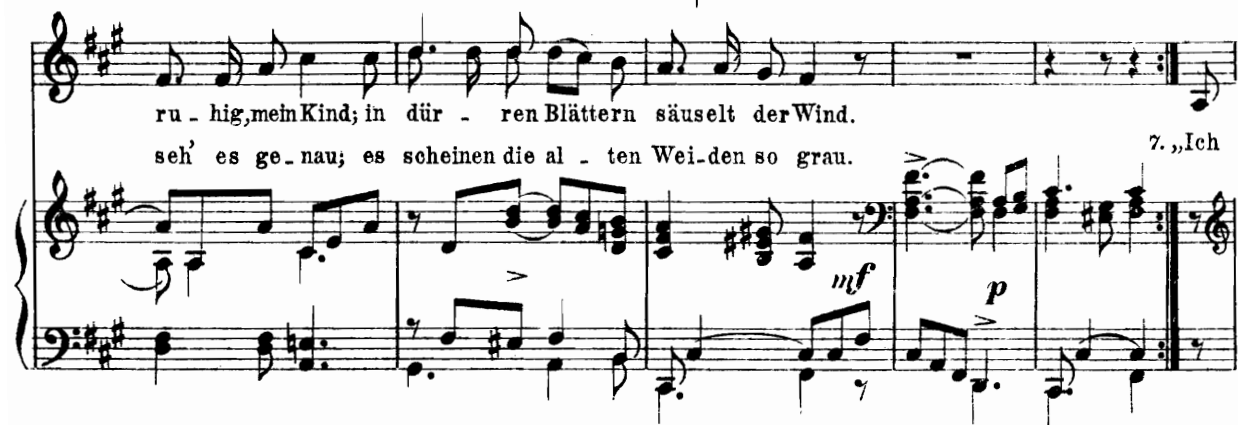
geh' mit mir! gar schö - ne Spie - le spiel' ich mit dir; manch' bun - te Blumensind
mit mir gehh? mei - ne Töch - ter sol - len dich war - tenschön; meine Töch - ter füh - ren den

an dem Strand, meine Mutter hat manch gülden Gewand.“ 4. Mein Vater, mein Vater, und
nächstlichen Reihn, und wiegen und tanzen und singen dich ein.“ 6. Mein Vater, mein Vater, und

hörest du nicht, was Erlenkönig mir lei-se verspricht? Sei ruhig, bleib
siehst du nicht dort Erlkönigs Töchter am düstern Ort? - Mein Sohn, mein Sohn, ich

ruhig, mein Kind; in düren Blättern säuselt der Wind.
seh' es genau; es scheinen die alten Weiden so grau. 7. „Ich

liebe dich, mich reizt deine schöne Gestalt; und bist du nicht willig, so brauch' ich Gewalt.“ Mein

Va - ter, mein Va - ter, jetzt fasst er mich an! Erl - kö - nig hat mir ein Leids gethan! —

mf *p* *>*

8. Dem Va - ter grau-set's, er rei-tet geschwind, er hält in Armen das

mf *p*

äch - zen, da Kind, er reicht den Hof mit Mü - he und Noth; in sei - nen Armen das

Kind war todt. Goethe.

mf *p* *dim.* *pp*

Andantino.

94.

1. Ich den - - ke dein, wenn mir der Son - ne
 2. Ich se - - he dich, wenn auf dem fer - nen
 3. Ich hö - - re dich, wenn dort mit dump - fen
 4. Ich bin bei dir, du seist auch noch so

dolce

(Orig. H Dur)

Schim - mer vom Mee - - re strahlt;
 We - ge der Staub sich hebt;
 Rau - schen die Wel - - le steigt;
 fer - ne du bist mir nah!

ich den - - ke dein, wenn sich des Mon - des
 in tie - - fer Nacht, wenn auf dem schma - len
 im stil - - len Hai - - ne geh' ich oft zu
 die Son - - ne sinkt, bald leuch - ten mir die

Flim - mer in Quel - len mahlt.
 Ste - ge der Wand - rer bebt.
 lau - schen, wenn al - les schweigt.
 Ster - ne, o wärest du da! Goethe.

Die Elfenkönigin.

Allegretto leggiero.

95.

1. Was un - term Mon - de gleicht uns.
 2. Ihr El - fen auf den Höhn, ihr
 3. Ein Schlei - er, weiss und fein, ge -
 4. Uns wölbt der Nes - sel Dach, ein
 5. Her - bei! her - bei! zum Tanz im

dolce

(Orig. A Dur)

1. El - fen, flink und leicht? wir spie - geln uns im
 2. El - fen an den Seen, zum thau - be - perl - ten
 3. bleicht im Ster - nen - schein, auf küh - ler Tod - ten
 4. sich - res Tanz - ge - mach; ein wei - sser Ne - bel
 5. grau - en Spinnweb - kranz! schnell rollt der El - fen

1. Thau der ster - nen - hel - len Au, wir tan - zen auf des
 2. Grün folgt eu - rer Kö - ni - ginn! Im sil - ber - grau - en
 3. gruft, um - wall' euch leicht wie Duft! Durch Moos und Schilf, durch
 4. flor um - schleiert un - ser Chor; wir krei - sen schnell, wir
 5. Kreis im zir - kel - ran - den Gleis! wo ist ein Fuss, der

*mf**p*

1. Ba - ches Moos, wir wie - gen uns am Früh - lings - spross, und
 2. Spinn - web - kranz, um flim - mert von des Glüh - wurms Glanz, her -
 3. Korn und Hain, berg - auf, thal - ab, wald - aus feld - ein, her -
 4. schwe - ben leicht, ein fin - stress Gno - men - heer ent - steigt dem
 5. nim - mer glitt? wir El - fen fliehn mit Ze - phyr - schritt, kein

1. ruhn in wei - cher Blu - men
 2. bei! her - bei! zum Mond - schein -
 3. bei! her - bei! zum Rin - gel -
 4. Er - den - schoos und harft und
 5. Gräs - chen beu - get un - ser

1. Schoos -
 2. tanz!
 3. reihn!
 4. geigt.
 5. Tritt. *Matthisson.*

An die Freude.

Allegro ma non troppo.

96.

1. Freu-de, schö - ner Göt - ter - fun - - ken, Toch-ter
 2. Wem der gros - se Wurf ge - lun - - gen, ei - nes
 3. Freu-de trin - ken al - le We - - sen, an den
 4. Freu-de heisst die star - ke Fe - - der in der
 5. Aus der Wahr - heit Feu - er - spie - - gel lä - chelt
 6. Göt-tern kann man nicht ver - gel - - ten; schön ist's
 7. Freu-de spru - delt in Po - ka - - len; in der
 8. Fe - sten Muth in schwe - ren Lei - - den, Hül - fe

(Orig. E Dur)

1. aus E - li - si - um,
 2. Freun-des Freund zu sein,
 3. Brü - sten der Na - tur;
 4. e - wi - gen Na - tur;
 5. sie den For - scher an,
 6. ih - nen gleich zu sein,
 7. Trau-be gold - nem Blut
 8. wo die Un - schuld weint,

wir be - tre - ten feu - er -
 wer ein hol - des Weib er -
 al - le Gu - ten, al - le
 Freude, Freu - de treibt die
 zu der Tu - gend stei - lem
 Gram und Ar - muth soll sich
 trin-ken Sanft - muth Kan - ni -
 E - wig-keit ge - schwor - nen

1. trun-ken, Himm - li - sche, dein Hei - lig - thum! Dei - ne
 2. run - gen, mi - sche sei - nen Ju - bel ein! Ja - wer
 3. Bö - sen fol - gen ih - rer Ro - sen - spur. Küs - se
 4. Rä - der in der gro - ssen Wel - ten - uhr. Blu - men
 5. Hü - gel hei - tet sie des Dul - ders Bahn. Auf des
 6. mel - den, mit den Fro - hen sich er - freun. Groll und
 7. ba - len, die Ver - zweif - lung Hel - den - muth. Brü - der,
 8. Ei - den, Wahr - heit ge - gen Freund und Feind, Män - ner.

1. Zau - ber bin - den wie - der was die Mo - de streng ge -
 2. auch nur ei - ne See - le sein nennt auf dem Er - den -
 3. gab sie uns und Re - ben, ei - nen Freund, ge - pryft im
 4. lockt sie aus den Kei - men Son - nen aus dem Fir - ma -
 5. Glau - bens Son - nen - ber - ge sieht man ih - re Fah - nen
 6. Ra - che sei ver - ges - sen, un - serm Tod - feind sei ver -
 7. fliegt von eu - ren Sit - zen, wenn der vol - le Rö - mer
 8. stolz vor Kö - nigs - thro - nen Brü - der, gält' es Gut und

1. theilt, al - le Men - schen wer - den Brü - der, wo dein
 2. rund, und wer's nie ge - kommt, der steh - le wei - nend
 3. Tod; Wol - lust ward dem Wurm ge - ge - ben und der
 4. ment, Sphä - ren rollt sie in den Räu - men, die des
 5. wehn; durch den Riss ge - spreng - ter Sär - ge sie im
 6. ziehn, kei - ne Thrä - ne soll ihn pres - sen, kei - ne
 7. kreist, lasst den Schaum zum Him - mel sprit - zen: die - ses
 8. Blut, dem Ver - dien - ste sei - ne Kro - nen, Un - ter -

Chor.

1. sanf - ter Flü - gel weilt. Seid um - schlun - gen Mil - li -
 2. sich aus die - sem Bund. Was den gro - ssen Ring be -
 3. Che - rub steht vor Gott. Ihr stürzt nie - der, Mil - li -
 4. Se - hers Rohr nicht kennt. Froh, wie sei - ne Son - nen
 5. Chor der En - gel stehn. Dul - det mu - thig, Mil - li -
 6. Reu - e na - ge ihn. Un - ser Schuld - buch sei ver -
 7. Glas dem gu - ten Geist! Den der Ster - ne Wir - bel
 8. gang der Lü - gen brut! Schliesst den heil' - gen Cir - kel

1. o - nen! die - sen Kuss der gan - zen Welt! Brü - der
 2. woh - net! hul - di - ge der Sym - pa - thie! zu den
 3. o - nen? ah - nest du den Schöp - fer, Welt? such' ihn
 4. flie - gen durch des Him - mels prächt' - gen Plan, lau - fet,
 5. o - nen! dul - det für die bess' - re Welt! dro - ben
 6. nich - tet! aus - ge - söhnt die gan - ze Welt! Brü - der
 7. lo - ben, den des Se - raphs Hym - ne preist, die - ses
 8. dich - ter, schwört bei die - sem gold - nen Wein, dem Ge -

1. ü - berm Ster - nen zelt muss ein lie - ber Va - ter woh -
 2. Ster - nen lei - tet sie, wo der Un - be - kann - te thro -
 3. ü - berm Ster - nen - zelt! ü - ber Ster - nen muss er woh -
 4. Bru - der, eu - re Bahn, freu - dig wie ein Held zum Sie -
 5. ü - berm Ster - nen - zelt wird ein gro - sser Gott, be - loh -
 6. ü - berm Ster - nen - zelt rich - tet Gott, wie wir ge - rich -
 7. Glass dem gu - ten Geist ü - berm Ster - nen - zelt dort o -
 8. lüb - de treu zu sein, schwört es bei dem Ster - nen - rich -

1. nen.
 2. net.
 3. nen.
 4. gen.
 5. nen.
 6. tet.
 7. ben!
 8. ter! Schiller.

Andantino.

97. *mf*

1. Det er saa yn - digt at føl - ges ad for To, som gjer - ne vil
 2. Det er saa hyg - ge - ligt al - len - steds, hvor Smaa og Sto - re har
 3. Det er saa her - ligt at sto - le paa, vi har en Her - re, som
 4. Det er vee - mo - digt at skil - les ad for dem, som gjer - ne vil

sam - men væ - re, da er med Glæ - den man dob - belt glad og
 Eet i - sin - de, og Det, som dra - ger det sto - re Læs, i
 Al - ting mægter; han os ei glem - mer, naar vi er graa, hans
 sam - men væ - re men, Gud skee Lov, i Vor her - res Stad for

f *dolce*

halvt om Sorgen saa tung at bæ - re; ja det er Gammen at rei - se sammen, at
 Hjer - te - kamret er in - derst in - de; ja det er Gammen at hol - de sammen, at
 Naa - de rækker til tu - sind Slægter; ja det er Gammen at Al - le - sammen, at
 e - vig samles de Hjer - tens - kjæ - re; ja det er Gammen at le - ve sammen, at

dim.

rei - se sam - men, naar Fje - der - hammener Kjærlig - hed, er Kjærlig - hed!
 hol - de sam - men, naar Ja og A - men er Hjertets Sprog, er Hjertets Sprog!
 Al - le - sam - men, er Ja og A - men Guds Naa - des Ord, Guds Naa - des Ord!
 le - ve sam - men, hvor Ja og A - men Kjærlig - hed, er Kjærlig - hed!
 N. F. S. Grundtvig.

Liden Kirsten.

Andantino.

98.

1. De Bøl - ger rul - le saa tungt af - sted, Liden Kir - sten
 2. Ak, var det dog sandt, hvad min Fa - der har sagt! der le - ver i
 3. Der stan - der en Borg, saa vid og stor, og Him - len

stan - der ved Ha - vets Bred. Hun stir - rer saa dybt i Bøl - gen
 Ha - vet en u - kjendt Magt. De byg - ge og boe i den dy - be
 er som et Søl - - ver - flor, og Sol og Maa - ne af rø - den

blaae, for at see, hvad al - drig hun for - hen saae alt i de
 Grund, de le - ve saa trygt paa Ha - vets Bund alt i de
 Guld, og Mar - ken af tu - sin - de Per - ler fuld alt i de

kjø - li - ge Bøl - - ger, alt i de kjø - li - ge Bøl - - ger.
 kjø - li - ge Bøl - - ger, alt i de kjø - li - ge Bøl - - ger.
 kjø - li - ge Bøl - - ger, alt i de kjø - li - ge Bøl - - ger.

4.

Et Væsen boer i den dybe Borg,
 Det kjender, som jeg, til Fryd og Sorg;
 Et Memeskehjerte slaaer i dets Bryst,
 Det føler en evigt vexlende Lyst
 Alt i de kjølige Bølger.

5.

Og om den Havmand saa meget veed,
 Saa kjender han ogsaa til Kjærlighed;
 Da har han sagtens elsket engang,
 Og stiller sin Længsel ved Harpens Klang
 Alt i de kjølige Bølger.

6.

Du Havmand! Vær mig god og huld,
 Jeg bliver, jeg bliver saa længselsfuld;
 Mit Hjerte føler en ukjendt Ild,
 Den brænder saa stærkt, jeg slukke den vil
 Alt i de kjølige Bølger.

7.

Liden Kirsten synker paa Havets Bund,
 Men Havmanden kysser den Rosemund;
 Han aabner hende sin vaade Favn,
 Hun nævner sagte sin Frelsers Navn
 Alt i de kjølige Bølger.

J. L. Heiberg.

Barcarole.

Andante.

99.

1. Nat - ten er saa stil - le, Luf - ten er saa
 2. Bøl - gens Me - lo - di - er vug - ge Hjer - tet

klar; Dug - gens Per - ler tril - le,
 ind; Suk og Kla - ge ti - er,

Maa - nens Straaler spil - le hen ad Sø - ens Glar.
 Vin - dens Pust be - fri - er det be - tyng - te Sind. J. L. Heiberg.

Signelil.

Allegretto.

100.

1. Sig - ne - lil sad i Kak - ke - lovn - s - krog,
 2. Him - me - len var som A - ske graa,
 3. Grø - den var la - vet, og Mo - de - ren gik,
 4. Mod' - ren af Skræk fik A - po - ple - xie,

(Orig. g moll)

Taa - rer - ne run - de saa stri - de, Mo - de - ren stod med en
 Stor - men saa hvi - nen - de vars - led', Sig - nes Be - fin - den - de
 den til sin Dat - ter at bæ - re; hjer - te - lig Tak hun af
 liv - løs hun seg - ned paa Til - lie. Mid - nat - tens Maa - ne gik

nyt - tig Bog tro - lig ved Dat - te - rens Si - de.
 var som saa, ny - li - gen hav - de hun bars - let.
 Sig - ne - lil fik: „Mo - der vel - sig - net Du væ - rel“
 Ru - den for - bi, saae paa den stak - kels Fa - mi - lie.

Sig - ne - lil græd for en el - sket Ven, som til Kam - pen var
 Mo - de - ren la - ved' en Bar - sel - grød, sal - ten Taa - re i
 Mo - de - ren blev saa hjer - te - glad, Sig - ne - lil spi - ste det
 Maa - nen ven - der sit An - sigt bort, Nat - ten bli - ver nu

dra - get hen mod Sa - ra - ce - ner - nes Ri - ge,
 Grø - den flød, hun for sit Barn mon - ne græ - de,
 he - le Fad, sank saa i Dø - dens Ar - me.
 rav - ne - sort, ræd - somt Ug - ler - ne tu - de!

Yn - ker den ar - me Pi - ge!
 Mo - de - rens Trøst og Glæ - de.
 Him - me - len sig for - bar - mel
 Her - med er Vi - sen u - de. Serverus S.

Katte - Cavatine.

101.

Andante.

Miau — miau — ; miau —

p

mf *dim.* *p*

poco cresc. *p* *mf* *dim.* *p*

mf *p* *f* *mf*

mf *dim.* *p* *f* *mf*

p *p*

— , miau, miau — , miau, miau —

Ved Tegnet * eller efter Behag paa flere Steder kan man efterligne Kattens Prusten.

INDHOLD.

(Ordnet efter Titlerne.)

	Pag.		Pag.
Aftensange, Syv	144—51.	Liden Kirsten: »De Bølger rulle saa tungt afsted« ..	172.
Aladdin: »Alt oprejst Maanen staar«	60.	Ludlams Hule: »Der er en Ø i Livet«	25.
— »I Helved galer Haner«	61.	— »Han gik til Ludlams Hule«	18.
An die Freude: »Freude, schöner Götterfunken« ..	168.	— »Her sad de gamle Fædre«	35.
Arlequins Bryllup: »Grum, men flygtig er den Smerte«	54.	— »Jeg var en Knøs med ærligt Blod« ..	19.
Axel og Valborg: »Det var Ridder Hr. Aage« ..	38.	— »Mo'er Ludlam i den mørke Kjælder« ..	23.
Bagtalelsens Skole: »En Skaal for den Mø i blufærdige Vaar«	68.	— »Piben lyder, Trommen skraller« ..	32.
Ballade: »Svend Aage og Ingeborg drog over Sø« ..	108.	— »Tommeliden var sig en Mand« ..	30.
Barkarole: »Natten er saa stille«	173.	— »Vil Du være stærk og fri«	34.
Borgvægterens Sang af »Macbeth«: »Den mørke Nat« ..	36.	Macbeth, Borgvægterens Sang af: »Den mørke Nat forsvunden er«	36.
Bryllupssang: »Det er saa yndigt at følges ad« ..	171.	Maisang: »Danser Maien skjøn imøde«	124.
Danløl Rantzau: »Hvi synges evigt om Spartaner« ..	96.	Morgensange, Otte	136—43.
Das Grab: »Das Grab ist tief und stille«	159.	Naar kommer Høsten: »Naar Pidsken den knalder« ..	100.
Den frie Mand: »Hvor er den frie Mand«	122.	Nationalsang: »Dannemark, Dannemark! hellige Lyd« ..	128.
Der Fischer: »Das Wasser rauscht«	158.	Nina: »Hvor sig Dagen langsomt sniger«	47.
Die Elfenkönigin: »Was unterm Monde gleicht« ..	166.	Nähe des Geliebten: »Ich denke Dein«	165.
En Piges Klage over hendes Elskers Død: »En bange Drøm forfærdet mig«	126.	O Fædreland, hvad har Du tabt	116.
Erlkönig: »Wer reitet so spät«	162.	Pigen paa Fuglefangst: »Fuglen sang paa Kviste« ..	92.
Et Eventyr i Rosenborg Have: »En Elskovserklæring« ..	72.	Prinsesse Isabella: »Hvad toner gennem Skoven« ..	64.
— — »I Ungdoms Dage med Mod i Blikke«	74.	Reformations Kantate, Romance af: »Det Helliges Forkynder« ..	82.
— — »Man siger Hjertet har ej Rum«	70.	— — »I Saxernes Land«	83.
Faruk: »Elskte Faruk! hørte Du min Klage« ..	49.	— — »Stjernen stod paa Nattens Himmel«	80.
Farvel, Farvel! vi bringe	118.	Sangerens Priis: »Naar svøbt i sorte, tykke Tordenskyer«	112.
Festen paa Kenilworth: »Brødre, meget langt herfra« ..	55.	Sang for Danske: »Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden«	130.
— — »Hyrden græsser sine Faar« ..	58.	— — »Hvor Bølgen larmer højt fra Sø« ..	132.
Floribella: »Fra arvet Borg til fjerne Sted«	43.	Signalil: »Signalil sad i Kakkellovnskrog« ..	174.
— »Fuglen tier, Skoven hviler«	46.	Sovedrikken: »Amor! Bacchus! kommer ned«	4.
— »Korte Drømme hele Livet er«	40.	— »De klare Bølger rullede«	2.
Formællings Kantate, Romance af: »Selv jeg følger hid«	86.	— »Det blanke Sværd paa Væggen hang« ..	6.
Fædrelandesang: »Duftende Enge og kornrige Vange« ..	127.	— »Ej Manden alene for alle Ting« ..	10.
— »Jeg veed et Land i højen Nord« ..	134.	— »For Dem mit Hjerte bruser«	7.
Genoveva, Romance af: »Dicht von Felsen eingeschlossen«	156.	— »Knap Klokken slog det tolvte Slag« ..	15.
Gravsang: »Alt forvandles skal til Støv«	121.	— »Op! munter til Arbejd«	8.
Hederosen: »Drengen fandt en Rose staa«	120.	— »Skjøn Jomfru, luk dit Vindue op« ..	5.
Hroars Saga, Sang af: »Har jeg min Baad, mit Seil og mit Net«	106.	Spillemanden: »Spillemand spiller paa Strenger« ..	110.
Høstsang: »Vipper springe over Klinge«	123.	Svend Aage og Ingeborg, Ballade: »Svend Aage og Ingeborg drog over Sø«	108.
Issefjorden ved Røskild: »Venlige Issefjords blinkende Bølge«	94.	Sørge-Kantate over A. W. Hauch, Romance af: »Og Vintren sejred over Høstens Taage« ..	89.
Julesang: »Dejlig er den Himmel blaa«	152.	Sørge-Kantate over Frederik VI, Romance af: »Til Røskild har de Kong Frederik bragt« ..	87.
Kantate i Anledning af Kongens Fødselsdag: »Gjenlyd af det Ord« ..	76.	Til Haabet: »Du, som vor Vej omsvæver«	125.
— — »Paa den Dag, da Kristians Øje hilste«	78.	Trost i en Grube: »Trockne Deines Jammers Thränen« ..	160.
Katte-Kavatine: »Miau, miau, miau«	176.	Tycho Brahes Farvel: »Solen sank bag grønne Lund« ..	66.
Kongen i Lejre: »Der sad en Konning i Lejre« ..	98.	Tycho Brahes Spaadom, Romance af: »Solen sank bag grønne Lund«	66.
Kronings Kantate, Romance af: »Fjernt fra Axels travle By«	85.	Vaarsang: »Endelig revned de hængende Skyer« ..	104.
Lebensbillede: »Kommen und Scheiden«	153.	Vuggevise: »Mit elskte Barn«	91.
Liden Gunvor: »Liden Gunvor vandrer som helst i Qvel«	62.	Væringerne i Miklagard: »En Rose stander i Himmels Lund«	62.
		Wallenstein: »Der Eichwald branset«	154.
		Willemoes: »Kommer hid, I Piger smaa«	99.

INDHOLD.

(Ordnet efter Tekstbegyndelserne.)

	Pag.		Pag.
Alt forvandles skal til Støv	121.	Hvi synges evigt om Spartaner	96.
Alt oprejst Maanen staar	60.	Hvo er den frie Mand?	122.
Amor! Bacchus! kommer ned	4.	Hvor Bølgen larmer højt fra Sø	132.
Bliv hos os, naar Dagen helder	149.	Hvor sig Dagen langsomt sniger	47.
Brødre, meget langt herfra	55.	Hyrden græsser sine Faar	58.
Dagen gaar med raske Fjed	145.	I fjerne Kirketaarne hist	146.
Dannemark! Dannemark! hellige Lyd	128.	I Helved galer Haner	61.
Danser Majen skjøn imøde	124.	I Saxernes Land en mægtig Klippe staar	83.
Das Grab ist tief und stille	159.	I Ungdoms Dage med Mod i Blikke	74.
Das Wasser rauscht, das Wasser schwoll	158.	I Østen stiger Solen op	139.
De Bølger rulle saa tungt afsted	172.	Ich denke Dein	165.
De klare Bølger rulled	2.	Jeg var en Knøs med ærligt Blod	19.
Dejlig er den Himmel blaa	152.	Jeg veed et Land i højen Nord	134.
Den mørke Nat forsvundet er	36.	Knap Klokken slog det tolvte Slag	15.
Den skjønne Jordens Sol gik ned	150.	Kommen und Scheiden, Suchen und Meiden ..	153.
Den store, stille Nat gaar frem	151.	Kommer hid, I Piger smaa	99.
Der Eichwald brauset	154.	Korte Drømme hele Livet er	40.
Der er en Ø i Livet	23.	Liden Gunver vandrer som helst i Qvel	102.
Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden.	130.	Lysets Engel gaar med Glands	137.
Der staar et Slot i Vesterled	144.	Man siger Hjertet har ej Rum	70.
Der sad en Konning i Lejre	98.	Miau, Miau, Miau	176.
Det blanke Sværd paa Væggen hang	6.	Mit elskte Barn, du Himlens Gave	91.
Det er saa yndigt at følges ad	171.	Mo'er Ludlam i den mørke Kjælder	23.
Det Helliges Forkynder skal ej længes	82.	Morgenstund har Guld i Mund	140.
Det var Ridder Hr. Aage	38.	Naar Pidsken den knalder	100.
Dicht von Felsen eingeschlossen	156.	Naar svøbt i sorte, tykke Tordenskyer	112.
Drengen fandt en Rose staa	120.	Natten er saa stille	173.
Du, som vor Vej omsvæver	125.	Nu ringer alle Klokker mod Sky	136.
Duftende Enge og kornrige Vange	127.	Nu titte til hinanden	140.
Dybt Skoven bruser	154.	Nu vaagne alle Guds Fugle smaa	138.
Ej Manden alene for alle Ting staar	10.	O Fædreland, hvad har du tabt	116.
Elskte Faruk! hørte Du min Klage	49.	Og Vintren sejred over Høstens Taage	89.
En bange Drøm forfærdet mig	126.	Op! munter til Arbejd! alt Solen opstaar	8.
En Elskovserklæring?	72.	Paa den Dag, da Kristians Øje hilste Lyset ..	78.
En Rose stander i Himlens Lund	62.	Piben lyder, Trommen skralder	32.
En Skaal for den Mø i blufærdige Vaar	68.	Selv jeg følger hid Caroline	86.
Endelig revned de hængende Skyer	104.	Signelil sad i Kakkellovnskrog	174.
Farvel, Farvell vi bringe	118.	Skjøn Jomfru, luk dit Vindue op	5.
Fjernt fra Axels travle By	85.	Solen sank bag grønne Lund	66.
For Dem mit Hjerte bruser	7.	Spillemand spiller paa Streng	110.
Fra arvet Borg til fjerne Sted	43.	Stjernen stod paa Nattens Himmel	80.
Freude, schöner Götterfunken	168.	Storken sidder paa Bondens Tag	143.
Fuglen sang paa Kviste	92.	Svend Aage og Ingeborg drog over Sø	108.
Fuglen tier, Skoven hviler	46.	Til Roeskild har de Kong Frederik bragt	87.
Gjenlyd af det Ord, som her har tonet	76.	Til vor lille Gjærning ud	148.
Grum, men flygtig er den Smerte	54.	Tommeliden var sig en Mand	30.
Gud ske Tak og Lov!	142.	Trockne Deines Jammers Thränen	160.
Han gik til Ludlams Hule	18.	Venlige Issefjords blinkende Bølge	94.
Har jeg min Baad, mit Sejl og mit Net	106.	Vil Du være stærk og fri	34.
Her sad de gamle Fædre ved bredden Bord ..	35.	Vipper springe over Klinge	123.
Hist i Kreds af høje Fjelde	156.	Was unterm Monde gleicht	166.
Hvad toner gjennem Skoven	64.	Wer reitet so spät durch Nacht	162.